Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№8 (775)

23 – 27 лютого 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Штурмовик від одеситів

3 стор.

Володимир Петренко:
“Такої нелюдської злості та ненависті, як у полоні в “ДНРівців”, я раніше ніколи не бачив”

8 стор.

Васильків зустрів героїв

9 стор.

Еміратський “військторг” підсилить Українську армію

3 стор.

Медики ВДВ надають допомогу в зоні АТО

На сході країни особовий склад медичної роти 95-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ ЗС України продовжує надавати кваліфіковану та спеціалізовану меддопомогу “крилатим піхотинцям”, які виконують бойові завдання в зоні АТО.

Фахівцями підрозділу, в який входять військові лікарі різного профілю та середній медичний персонал, розгорнуто на п’ятдесят ліжко-місць госпітальне, операційно-перев’язувальне, приймально-сортувальне, евакуаційне відділення, стоматологічний кабінет. Для здійснення медичного забезпечення підрозділів, що виконують завдання на визначених рубежах, додано медичну групу, до складу якої увійшли хірург та анестезіолог Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону.

6 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

ВИКОНАННЯ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ

Збройні Сили України відводять важке озброєння

Виконуючи домовленості, досягнуті в Мінську 12 лютого, сьогодні Україна починає відведення 100-міліметрових гармат від лінії розмежування. Цей перший крок до відведення важкого озброєння відбуватиметься під моніторингом і верифікацією ОБСЄ.

Українська сторона вимагає повного припинення вогню і невідкладного виконання Мінських угод від усіх їх підписантів. У випадку спроб наступу, графік відведення важкого озброєння буде скориговано. Українські війська перебувають у повній готовності для захисту країни.

МІЖНАРОДНА СПІВПРАЦЯ

Спільний координаційний комітет. Перезавантаження

24 лютого у Києві під головуванням першого заступника Міністра оборони України Івана Руснака відбулося чергове засідання Спільного координаційного комітету щодо діяльності іноземних радників при Міністерстві оборони та Генеральному штабі Збройних Сил України.

Учасники заходу обговорили поточну ситуацію в Україні, стан проведення комплексного огляду сектору безпеки і оборони держави, розглянули питання про те, що зроблено останнім часом в Міністерстві оборони та Збройних Силах в контексті реформування, а також можливості надання допомоги оборонному відомству в рамках реалізації заходів нових Трастових фондів НАТО.

Під час засідання перший заступник Міністра оборони України зауважив, що консультативно-дорадча допомога з боку іноземних радників дуже важлива для України. Водночас, у зв'язку з внутрішньополітичною ситуацією в Україні, останнє засідання Спільного координаційного комітету відбулося у 2013 році.

– Тому пропоную вважати сьогоднішнє засідання перезавантаженням діяльності Спільного координаційного комітету, – зазначив Іван Руснак.

Для покращення роботи координаційного комітету учасники зустрічі запропонували запровадити практику регулярних спільних звітів, які б містили огляд реалізації завдань та оцінку ефективності, проблемні питання діяльності радників НАТО та їх завдання на короткострокову перспективу.

– Ці звіти ми розглядатимемо під час наступних засідань Спільного координаційного комітету, що забезпечить їх прозорість та практичну цінність, – зауважив перший заступник керівника вітчизняного оборонного відомства.

Наприкінці зустрічі Іван Руснак подякував іноземним радникам за всебічну допомогу та підтримку України та висловив сподівання на подальшу плідну співпрацю.

Довідка. Метою діяльності іноземних радників при Міністерстві оборони та Генеральному штабі Збройних Сил України є надання консультативно-дорадчої допомоги під час реалізації заходів оборонної реформи в Україні та поглиблення практичного співробітництва з міжнародними, європейськими, євроатлантичними та регіональними безпековими організаціями, а також державами, які надали іноземних радників.

"Камуфльований однострій випускників – ознака нинішньої ситуації"

У Харківському університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба відбувся черговий випуск понад 300 молодих офіцерів та близько 40 професійних сержантів з числа вихованців Військового коледжу сержантського складу ХУПСу. Усі випускники успішно пройшли підготовку за профілями військових авіаторів чи фахівців протиповітряної оборони.

Так, у строю винуватців урочистостей знаходилися 7 лейтенантів, які закінчили навчання із золотою медаллю, а 12 офіцерів та ще 2 сержанти зможуть похвалитися дипломами із відзнакою. Розподіл по первинних посадах відбувся із врахуванням рейтингу курсантів та професійних здібностей. При цьому більшість з офіцерів служитимуть у Повітряних Силах, решта – у Військово-Морських Силах та Сухопутних військах.

Привітати нове покоління військовослужбовців Збройних Сил України прибули заступники командувача Повітряних Сил ЗС України генерал-лейтенанти Віктор Сідаш та Володимир Шатов, заступник голови Харківської ОДА В'ячеслав Абакумов, заступник Харківського міського голови Ігор Терехов, ветерани та рідні "кожедубівців".

– У складний для країни час ми лише відзначаємо а не святкуємо урочисті заходи. На жаль, вперше після Великої Вітчизняної війни нам доводиться проводити прискорений випуск офіцерів. Тому камуфльований однострій випускників замість парадного мундира є ознакою нинішньої ситуації на Донбасі. Щиро вірю у Перемогу нашої держави над тероризмом, як в те, що молоді лейтенанти з гідністю виконуватимуть будь-які завдання заради захисту свого народу, – зауважив генерал-лейтенант Віктор Сідаш.

За словами командування вищого вишу, прискорена підготовка офіцерів ніяк не вплинула на їхній професійний рівень.

– На п'ятому курсі було змешено лише час, відведений для написання дипломних робіт та підготовку до державних іспитів. Усі ж практичні заходи на військових аеродромах чи на бойових позиціях сил ППО ми провели у повному обсязі. Таким чином, професіоналізм випускників-"кожедубівців" завжди тримається на висоті, – зауважив ТВО начальника ХУПСу генерал-майор Андрій Алімпієв.

Серед винуватців урочистостей була випускник факультету радіотехнічних військ ХУПСу лейтенант Вікторія Бурцева. Дівчина – у четвертому поколінні захисник Вітчизни, але перша у однострої у військовій династії жінка.

– Сьогодні в мене щасливий і радісний день. Майже п'ять років я наполегливо опановувала фах військового метролога, і золота медаль по випуску з університету – поки що перше моє досягнення в армії. Можлива служба в зоні АТО мене аж ніяк не лякає, бо знаю, що українській жінці усе по силі. В цьому сенсі мені є на кого рівнятися. Адже випускниця ХУПСу Надія Савченко вже стала світовим символом незламної волі. А ось чоловікам, які зараз ховаються вдома від військкоматів, нехай буде соромно, – розповіла лейтенант Вікторія Бурцева.

По завершенню ритуалу вручення дипломів про закінчення навчального закладу випускники отримали приписи для прибуття до військових частин, і вже за декілька днів вони обійматимуть нові посади.

Дмитро Горбунов. Фото автора.

ЗА ЗАСЛУГИ

Президент відзначив державними нагородами героїв АТО

Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко підписав Укази про відзначення державними нагородами військових – учасників антитерористичної операції, зокрема учасників бойових дій біля міста Дебальцеве Донецької області.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, високий професіоналізм, вірність військовій присязі нагороджено 340 військовослужбовців. Солдати та офіцери відзначені орденами Богдана Хмельницького, "За мужність", Данила Галицького та медалями "За військову службу Україні" і "За бездоганну службу".

Указом № 108 за виняткову мужність та героїзм, проявлені в боях на Дебальцевському плацдармі, нагороджено 74 військовослужбовці, з яких 17 – посмертно.

Серед нагороджених – командир аеромобільної десантної роти 95-ї окремої аеромобільної бригади капітан Олександр Бордюг, який отримав високу нагороду – орден Богдана Хмельницького II ступеня, та командир аеромобільного десантного взводу 79-ї окремої аеромобільної бригади молодший лейтенант Павло Чайка, який вже отримує третю нагороду за час проведення АТО – орден "За мужність" І ступеня.

Капітан Олексій Комаров нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно). 12 лютого в районі Дебальцевого в розпал натиску сил противника капітан Комаров на чолі колони машин здійснював доставку боєприпасів. Конвой потрапив у засідку терористів, розпочався бій. Офіцер, незважаючи на отримані тяжкі поранення, продовжував вести вогонь у відповідь до останнього подиху.

Навідник аеромобільного десантного взводу 95-ї окремої бригади десантних військ рядовий Андрій Єльчанінов нагороджений орденом "За мужність" III ступеня. 16 лютого у складі штурмової бригади солдат здійснював прорив та брав під контроль важливий напрямок відходу військових формувань. Солдат особисто сів за кермо БТР та почав вивозити поранених бійців по дорозі, яка контролювалася бойовиками. Після цього повернувся до бригади і продовжив виконання бойового завдання.

Орденом Богдана Хмельницького III ступеня нагороджено старшого лейтенанта Григорія Дехтяря, який 31 січня під час виконання завдання з розблокування блокпоста у місті Вуглегірськ з групою потрапив у засідку противника. Незважаючи на отримані значні поранення і травми, продовжив керування підрозділом. Завдяки професійним діям офіцера під натиском переважаючих сил противника було здійснено вогневе прикриття штурмових груп і подавлено вогневі точки противника.

Згідно з Указом № 109, нагороджено 266 воїнів, які виявили особисту мужність, героїзм, високий рівень професіоналізму та самовіддачі у різних бойових операціях під час АТО. 53 бійців нагороджено посмертно.

Серед нагороджених орденом "За мужність" III ступеня – механік-водій гаубичного самохідно-артилерійського взводу 72-ї бригади солдат Володимир Костенко, який бере участь у АТО з серпня. 26 листопада минулого року поблизу села Гранітне Тельмановського району Донецької області солдат витягнув з підбитої під час артилерійського обстрілу машини трьох поранених військовослужбовців.

Командир бойової машини парашутно-десантного взводу тієї ж бригади Олександр Дударчук перебуває на сході з квітня минулого року. Під час виконання бойових завдань екіпаж під командуванням О.Дударчука знищив більше 25 добре укріплених бойових позицій та 3 бронетранспортери.

Еміратський “військторг” підсилить Українську армію

Під час міжнародної виставки озброєнь IDEX 2015, яка проходила з 22 по 26 лютого в Абу-Дабі (Об’єднані Арабські Емірати), підприємства українського ОПК підписали низку важливих контрактів, які допоможуть посилити обороноздатність української армії. Про це повідомив Президент Україна Петро Порошенко під час свого візиту на виставку.

– На виставці IDEX відбулися важливі переговори. Українські підприємства-виробники підписали декілька важливих контрактів на десятки мільйонів доларів, які допоможуть нам залучити валюту в країну і, в той же час, дадуть необхідні ресурси для підвищення можливостей української армії, прискорення проведення модернізації та залучення найкращих виробників для забезпечення оборонної стратегії, – наголосив Петро Порошенко.

Глава держави оглянув і українську експозицію, яка містила зразки бронемашин “Дозор-Б” і БТР-3Е1, а також макети військової техніки і озброєння виробництва “Укроборонпрому” та стратегічних партнерів Концерну. Крім того, Президент країни разом з Генеральним директором “Укроборонпрому” Романом Романовим відвідали стенди стратегічних партнерів вітчизняного

ОПК: Thales Group та Airbus (Франція), BAE Systems (Велика Британія), Textron та Bell Helicopters (США), а також KiaMilitary, з якими концерн “Укроборонпром” співпрацює з осені 2014 року.

Також Глава держави зустрівся з Прем’єр-міністром Об’єднаних Арабських Еміратів Мухамедом бін Рашид Аль-Мактумом. Сторони обговорили можливості поглиблення військово-технічної співпраці між Україною та ОАЕ, питання фінансової допомоги з боку ОАЕ, створення інвестиційного фонду, який би полегшив інвестування ОАЕ в Україну, а також питання співробітництва у банківській сфері.

Варто зазначити, що на IDEX 2015 свої розробки, окрім згаданої вже продукції, представили й інші українські підприємства, зокрема ПАТ “АвтоКрАЗ”, ДП “Антонов”, КБ “Луч”, завод “Ленінська кузня”, НВО “Практика” та інші. Значна увага відвідувачів виставки традиційно була прикута до стенда добре знаного тут ДП “Антонов”, яке представило військово-транспортний літак Ан-70, близькомагістральний транспортний літак Ан-178, а також перспективну розробку – літак морського патрулювання Ан-148МП, здатний нести керовані ракети та інше озброєння. У свою чергу, ПАТ “АвтоКрАЗ” та канадсько-еміратська компанія Streit Group презентували нові бронемашини – KrAZ-Feona (6х6) та KrAZ-Hurricane (8х8).

Для бронеавтомобіля Feona (“Фіона”) виставка стала його дебютним показом. Зберігаючи інтригу, компанія АвтоКрАЗ умисне не оприлюднювала в пресі жодних подробиць щодо його зовнішнього вигляду і тактико-технічних даних.

Загалом, KrAZ-Feona представляє собою подальший розвиток бронемашини KrAZ-MPV Shrek One, в основу якого покладено шасі вантажівки КрАЗ-6322 (6х6). Цей автомобіль має класичну для кременчуцьких вантажівок капотне компонування, міцний бронекорпус з V-подібним днищем – з балістичним захистом рівня Level 2 за стандартом Stanag 4569. KrAZ-Feona укомплектована сучасним турбодизелем Cummins потужністю 380 к.с., у поєднанні з автоматичною 6-ступінчастою коробкою передач Allison.

Базою для бронеавтомобіля KrAZ-Hurricane (“Ураган”) послужило нове повноприводне шасі КрАЗ-7634НЕ (8х8) з компоновкою “кабіна перед двигуном”. Бронеавтомобіль KrAZ-Hurricane, як і KrAZ-Feona, оснащений аналогічними двигуном і коробкою передач та має такий самий рівень балістичного захисту. На шасі встановлений цілісний V-Hull відсік (для 2 членів екіпажу), двигун кріпиться окремо від броньованого салону, здатного умістити 10 осіб. Роздавальна коробка покрита V-подібною кришкою. Елементи підвіски посилені і, за необхідності, можуть компенсувати додаткову вагу автомобіля.

АВІАСАЛОН

Українські ракето- та авіабудівники презентували продукцію на “Aero India-2015”

Моделі двох сучасних ракет виробництва ДАХК “Артем”, що входить до складу ДК “Укроборонпром”, презентували на 10-му Міжнародному аерокосмічному салоні “Aero India-2015”. Р-27Т та Р-27ЕР класу “повітря-повітря” забезпечують перехоплення та знищення пілотованих та безпілотних літаків, а також крилатих ракет у повітряному бою на середніх і великих дистанціях.

У свою чергу, ДП “Антонов” представив оновлений Ан-32 з двигуном і авіонікою західного виробництва, модифікації регіонального реактивного нового покоління Ан-148, новий транспортний Ан-178.

Крім продукції згаданих підприємств, на виставковому стенді було представлено низку підприємств-учасників “Укроборонпрому”, зокрема ДП “Красилівський агрегатний завод”, ДП “Конотопський авіаремонтний завод “Авіакон” та ДП “Жулянський машинобудівний завод “Візар”.

Українську делегацію очолює Генеральний директор “Укроборонпрому” Роман Романов. У рамках виставки було роведено низку офіційних переговорів з найвищим керівництвом Республіки Індія, представниками делегацій інших країн та підприємств партнерів Концерну “Укроборонпром”.

Організатори аерокосмічного салону – Міністерство оборони Індії, Організація оборонних досліджень і розробок спільно з Авіаційним союзом Індії. Цей найбільший в Азії виставковий захід проводився на базі ВПС Індії “Yelakhanka”, м. Бангалор. У роботі салону взяли участь лідери світової авіапромисловості з десятків країн світу.

Цього року Україна буда представлена у виставці вже увосьме. Експозицію побудовали з урахуванням найперспективніших напрямків розвитку військово-технічного співробітництва з Індією та іншими країнами, насамперед, азійського ринку.

РОЗРОБКИ

Штурмовик від одеситів

Легкий навчально-бойовий штурмовик SM 33 був розроблений КБ “Юміко аероспейс” (Одеса, Україна) для заміни застарілих Л-29 “Дельфін” та Л-39 “Альбатрос”.

Легкий навчально-бойовий штурмовик SM 33, оснащений двигуном з максимальною тягою 1500 кгс (14,7 кН). Літак представляє собою моноплан класичної схеми з двомісною кабіною типу “тандем”.

Аеродинамічна схема, характеристики системи управління, силової установки дозволяють літаку виконувати польоти практично на всіх режимах, властивих сучасним бойовим літакам.

Велика тягоозброєність забезпечує літаку високу швидкопідйомність.

SM 33 відрізняється надійною і простою конструкцією. Здатний злітати з грунтових аеродромів. Завдяки високим льотним характеристикам, дублюванню систем управління, надійності конструкції, літак дає можливість проводити як підготовку льотчиків, так і ефективно вирішувати бойові завдання штурмової авіації.

Тактико-технічні характеристики навчально-бойового штурмовика SM 33

Екіпаж: 2 людини
Розмах крила: 10,29 м
Довжина літака: 10,81 м
Висота: 3,13 м
Площа крила: 19,8 мІ
Маса порожнього: 2280 кг
Запас пального:
основний: 1050 (690+360) л
ПТБ: 300 (2Ч150) л
Маса спорядженого: 3580 кг
Маса максимальна злітна: 3780 кг
Двигун: 1ЧТРД АІ 25 ТЛ
Максимальна тяга: 1 Х 1500 кгс (14,7 кН)

Озброєння:

Бойове навантаження: 600 кг
Точки підвіски: 8
Гарматне: 1х ГШ-23

Льотні характеристики:

Максимальна швидкість:
на висоті 5000 м: 820 км/год
на рівні моря: 815 км/год
Крейсерська швидкість:
на висоті 5000 м: 745 км/год
на рівні моря: 725 км/год
Швидкість звалювання: 130 км/год
Дальність польоту:
зі 100% пального: 720 км
з 2ХПТБ: 1100 км
Практична стеля: 11 500 м
Швидкопідйомність: 23 м/с
Питоме навантаження на крило: 166 кг/мІ
Довжина розбігу: 400 м
Довжина пробігу: 550 м
Максимальне експлуатаційне перевантаження: +8/-4 g

ІАС перевірена війною

Якщо у першій половині минулого століття для технічного обслуговування літака було достатньо мати одного моториста, який окрім самого літака та двигуна здійснював обслуговування спеціального обладнання та озброєння літака, то рівень складності сучасного бортового обладнання літальних апаратів потребує залучення для його обслуговування висококваліфікованих фахівців із силових установок літальних апаратів, авіаційного та радіоелектронного обладнання, авіаційного озброєння, загалом більше ніж за двадцятьма спеціалізаціями.

Життєвий цикл кожного літального апарата, крім льотної експлуатації, складається з його технічної експлуатації, яку здійснює інженерно-технічний склад. Вона передбачає безпосереднє технічне обслуговування і заходи, направлені на його удосконалення та забезпечення безпеки польотів. Форми та методи технічного обслуговування авіаційної техніки будуються та змінюються одночасно з загальним розвитком авіаційної техніки. Усі ці завдання покладено на інженерно-авіаційнуслужбу. В Україні день її створення відзначають 25 лютого. Тож цьогоріч службі виповнилось 73 роки.

Раніше існувала служба технічної експлуатації, що була заснована ще у 1910 році та згодом реорганізована в експлуатаційно-технічну службу авіації. Однак її недосконала структура не дозволяла у повній мірі реалізувати ефективне керівництво діяльністю особового складу під час експлуатації авіатехніки у воєнний період. Причиною цього були слабкий розвиток ієрархії, відсутність координації питань експлуатації і ремонту техніки єдиним органом.

Наступні напрямки реорганізації полягали в об'єднанні керівництва експлуатацією та ремонтом авіаційної техніки в апараті головного інженера, зміцнені апарату інженерно-авіаційної служби на всіх рівнях та створенні мережі польового ремонту авіаційної техніки.

25 лютого 1942 року експлуатаційно-технічну службу було реорганізовано в інженерно-авіаційну. З часу існування сформована інженерно-авіаційна служба постійно удосконалювалась, забезпечуючи експлуатацію авіаційної техніки, яка стрімко розвивалася. Таким чином було створено оптимальну структуру інженерно-авіаційної служби, яка без змін проіснувала до кінця 2-ої світової війни, що відіграло позитивну роль та дозволило ефективно забезпечити інженерно-авіаційне забезпечення бойових дій.

У подальшому в основі змін структури інженерно-авіаційної служби закладались багатолітній досвід знань і вмінь інженерно-технічного складу, який передавався від покоління до покоління, нові методи і форми експлуатації авіаційної техніки, постійне вдосконалення професіоналізму фахівців. Інженерно-технічний склад відігравав і відіграє важливу роль в розвитку авіації, зокрема в період становлення інженерно-авіаційної служби Військово-Повітряних Сил, а тепер і Повітряних Сил Збройних Сил України.

Удосконалення інженерно-авіаційного забезпечення бойових дій та бойової підготовки авіації виконувалося на фоні ускладнення завдань, що були пов'язані з переозброєнням авіації з поршневої на реактивну авіаційну техніку, освоєнням експлуатації реактивних літаків першого-четвертого поколінь, прийняттям на озброєння нових засобів ураження. У зв'язку з цим зросли роль та значення інженерно-технічного складу у системі забезпечення бойової підготовки та бойових дій.

На сучасному етапі розвитку авіаційної техніки її технічне обслуговування є самостійною галуззю складної організації, що іменується інженерно-авіаційної службою.

За 23 роки існування Збройних Сил України інженерно-авіаційна служба відбулася як провідна в системі організації та проведення важливих заходів бойової і оперативної підготовки. На інженерно-авіаційну службу авіації ЗС України покладено вирішення питань збереження авіатехніки у стані бойової готовності, забезпечення її безвідмовної роботи у польоті й високої ефективності її застосування в процесі бойової підготовки та під час ведення бойових дій.

– Індикатором ефективності діяльності інженерно-авіаційної служби авіації Збройних Сил України у мирний час стала спроможність інженерно-технічного складу реалізувати заходи із відновлення визначеної кількості авіаційної техніки в особливий період та підтримання досягнутого рівня боєготовності авіаційних частин, – говорить Головний інженер авіації – начальник управління головного інженера авіації авіації Командування Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-майор Петро Скоренький. – Ефективність планування інженерно-авіаційною службою заходів із ремонту авіаційної техніки дозволила забезпечити повне завантаження ремонтних підприємств авіаційної галузі України та отримати відповідний результат у вигляді модернізованих та відремонтованих літаків і вертольотів, що надійшли в авіаційні частини, відновленого авіаційно-технічного майна.

Нині до складу ІАС входять система органів управління та інженерно-технічний склад, які організовують та здійснюють технічну експлуатацію та військовий ремонт авіаційної техніки, а також інженерно-технічну підготовку особового складу авіаційних військових частин.

Інженерно-авіаційні служби існують у кожному виді Збройних Сил України. Усього у ЗС, Міноборони та інших силових відомствах України кількість фахівців інженерно-авіаційної служби становить майже 7000 осіб.

Інженерно-авіаційна служба авіації Збройних Сил України у тісній взаємодії з іншими міністерствами та відомствами спрямовує свої зусилля на збереження та удосконалення форм та методів експлуатації авіаційної техніки, підтримання її справності та підвищення бойового потенціалу, здійснює заходи щодо її модернізації, прийняття на озброєння та постачання нових зразків.

Саме зусиллями інженерно-авіаційної служби створена вітчизняна законодавча, нормативно-правова та нормативно-технічна база, яка дозволяє в умовах відсутності авторського нагляду з боку розробників авіаційної техніки здійснювати її безпечну експлуатацію, продовжувати встановлені показники, освоювати ремонт та здійснювати модернізацію авіаційної техніки.

У важкий та трагічний для України час, коли наша держава змушена оборонятися від могутнього, кривавого агресора, питання справності авіаційної техніки є надважливим. За цим процесом вдень та вночі на місцях постійної дислокації та на запасних аеродромах стежать військові інженери. Саме від їхньої злагодженої роботи залежить успішне виконання завдань авіаційними екіпажами, що, в свою чергу, збереже сотні життів наших воїнів.

У день професійного свята генерал-майор Петро Скоренький щиро вітає усіх підлеглих та ветеранів ІАС з Днем інженерно-авіаційної служби авіації Збройних Сил України.

– Висловлюю всім вам слова глибокої вдячності за самовіддане служіння інтересам вітчизняної авіації та високий професіоналізм, вагомий внесок у зміцнення обороноздатності нашої держави, за вашу відданість справі та патріотизм, – наголосив Головний інженер авіації.

Підполковник Олег Наумук.

НАШІ В ЛІБЕРІЇ

"Миротворча діяльність українських військових заслуговує найвищих оцінок"

У базовому таборі національного контингенту відбулась протокольна зустріч військовослужбовців 56-го окремого вертолітного загону Збройних Сил України із командувачем сил Місії ООН в Ліберії генерал-майором Леонардом Нгонді, який цього дня представив свого наступника – генерал-майора Саліху Уба.

На урочистому шикуванні особового складу загону генерал-майор Леонард Нгонді висловив слова вдячності на адресу українських миротворців за професіоналізм та вагомий внесок у справі підтримання миру в цій західноафриканській державі.

– Фаховий вишкіл кожного з вас, якість виконання завдань Місії ООН як з проведення рятувальних операцій, патрулювання, повітряної розвідки, авіаційної підтримки наземних військ, так і з надання допомоги уряду Ліберії в боротьбі з лихоманкою Ебола, заслуговують найвищих оцінок, – звертаючись до військовослужбовців загону зауважив генерал-майор Леонардо Нгонді. – Дякую вам за роки спільної служби.

Водночас генерал-майор Саліху Уба висловив впевненість в тому, що одинадцятирічний миротворчий досвід українських "блакитних шоломів" і надалі сприятиме зміцненню миру та стабільності на Африканському континенті.

У свою чергу, командир 56-го окремого вертолітного загону військовий льотчик першого класу полковник Петро Пліс подякував посадовцям за високу оцінку діяльності українських миротворців та запевнив, що національний контингент і надалі з честю виконуватиме завдання Місії ООН.

Українські та американські медики діляться досвідом роботи з протидії лихоманці Ебола

У Республіці Ліберія керівний склад та медики національного контингенту в рамках обміну досвідом щодо вжиття превентивних заходів, діагностування та лікування хворих на лихоманку Ебола, відвідали медичний підрозділ офіцерського корпусу Міністерства охорони здоров'я та соціального забезпечення США, що спеціалізується на лікуванні хворих небезпечним вірусом.

Робочу групу українських миротворців очолював командир 56-го окремого вертолітного загону військовий льотчик першого класу полковник Петро Пліс, американський медичний підрозділ представляв заступник командувача офіцерського корпусу Міністерства охорони здоров'я та соціального забезпечення США контр-адмірал Борис Лушняк.

У ході зустрічі українським військовослужбовцям були представлені основні підрозділи та служби розгорнутого в польових умовах медичного госпіталю. Під час ознайомлення з лікувальним закладом та системою надання допомоги інфікованим вірусом Ебола, українські та американські медики обговорювали першочергові превентивні заходи, яких слід дотримуватися, щоб не наразитися на небезпеку, параметри діагностики захворювання, вимоги протоколів лікування хворих на лихоманку Ебола. Порушувалися також питання щодо проведення дезінфекції палат госпіталю, обладнання, що використовувалося під час лікування інфікованих. Американські колеги продемонстрували медикам українського миротворчого контингенту захисні зразки екіпірування медичного персоналу, що використовується під час контакту з хворим на лихоманку Ебола.

– Нам дуже цікавий досвід роботи наших американських колег, які безпосередньо лікували хворих на лихоманку Ебола, – говорить інфекціоніст загону майор медичної служби

Андрій Байцуренко. – Їхні поради як практиків у разі потреби допоможуть нам, медикам загону, більш точно діагностувати та надавати невідкладну допомогу хворим. Цей досвід буде передано медичним працівникам наступних ротацій та поширено в лікувальних медичних закладах Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України.

Варто зазначити, що госпіталь офіцерського корпусу Міністерства охорони здоров'я та соціального забезпечення США бере на лікування лише лікарів та волонтерів, які в ході надання медичної допомоги інфікованим заразилися небезпечним вірусом. За словами контр-адмірала Бориса Лушняка, у госпіталі пройшли лікування 37 пацієнтів.

Сергій Фурдик. Фото автора.

ІНСПЕКЦІЯ ООН

У Конго перевірили українських миротворців

Базовий табір 18-го окремого вертолітного загону, що виконує завдання Місії ООН зі стабілізації у Демократичній Республіці Конго, командиром якого льотчик-снайпер полковник Володимир Колотило, перевірила інспекція штабу Місії ООН. До складу делегації увійшли цивільні і військові фахівці – представники служб і відділів тилового забезпечення Місії ООН зі стабілізації у ДР Конго.

Основна мета роботи інспекції – перевірка питань, пов'язаних з належним забезпеченням і справністю тилового майна, завезеного з України для виконання завдань на африканському континенті. Відповідно до вимог Місії ООН, подібні інспекції проводяться кожні три місяці, також бувають й позапланові перевірки.

Під час загального брифінгу представник інспекції Місії ООН розповів про основні моменти, на які звертатиметься увага під час першої перевірки українського національного контингенту. Згодом, розділившись за напрямками, інспектори розпочали перевірку усіх тилових служб загону.

Акцент робився на справності автомобільної техніки, засобах зв'язку та комунікації, умовах і побутових приладах для приготування їжі, на речовому майні контингенту. Також перевірці підлягали засоби життєдіяльності табору, умови проживання особового складу, справність і безпечність електричних мереж та обладнання.

Особливо зацікавила перевіряючих якість води, яку військовослужбовці загону використовують для приготування їжі. Адже воду для своїх потреб українські миротворці беруть з місцевого озера й фільтрують на спеціальній фільтрувальній станції.

За підсумками перевірки, інспектори Місії ООН відзначили достатній рівень організації життєдіяльності українського національного контингенту.

Назар Волошин.
Фото автора.

АРМІЯ З НАРОДОМ

Радість для малюків

Незвичайний гуманітарний вантаж цими днями доставили військові в Красногорівку.

– Ми часто привозимо все необхідне для людей, які живуть у небезпеці бути обстріляними в будь-який момент, – розповідає керівник групи цивільно-військового співробітництва майор Борис Поліщук. – Зазвичай, це теплий одяг, дитяче харчування і продукти, засоби гігієни. Та одного дня ми збагнули, що не маємо нічого, аби втішити дитяче серце. А діти і в пеклі війни залишаються дітьми. Тож ми попросили волонтерів зібрати і для них щонебудь.

Волонтерська сотня "Кожен може допомогти" зібрала для дітей наразі лише одного містечка – Красногорівки, чимало різних іграшок: ляльок, конструкторів, машинок, розмальовок, книжечок тощо. Батькам малих мешканців зараз не до купівлі нових іграшок, тож для дітлахів такі подарунки були дуже бажаними.

Все це офіцери цивільно-військового співробітництва роздали дітям, які мешкають в місті. За декілька годин усі іграшки знайшли маленьких власників. Тепер діти зможуть відволіктися від війни і знову стати дітьми – погратися улюбленими забавками. Добровольці місцевого центру, де видають гуманітарну допомогу, попросили військових передати слова подяки за іграшки людям, які їх зібрали.

– Це те, що дійсно дуже потрібно нашим дітям, – кажуть місцеві мешканці, – дякуємо усім, хто подарував малюкам радість.

Владислав Назаркевич.
"Крила України".
Фото автора.

ОБОРОНЦІ ДЕБАЛЬЦЕВОГО

Хлібороб "Япончик" з блокпоста "Балу"

Кулеметник Михайло зі 128 окремої гірськопіхотної бригади, або як його називають бойові побратими "Япончик", донедавна був одним з оборонців Дебальцевського напрямку та тримав ключові позиції на лінії оборони українських силовиків.

Цьому чоловікові – 39 років, у мирному житті – він хлібороб з Вінниччини. З такими ж трударями він чотири місяці обороняв блокпост "Балу". За довгі місяці протистояння бліндажі та укріплення стали для "горіхів" домівкою. Тут браталися, прощалися з загиблими та намагалися зрозуміти, чому деякі українці за підтримки росіян взяли до рук зброю і розпочали цю безглузду війну.

Незадовго до виходу з Дебальцевого вони святкували невеличку безкровну перемогу. Тоді, як розповідає "Япончик", стояв туман, видимість така, що на кілька метрів довкола – все біле, мов молоко. Бійці на блокпості якраз відпочивали і вслухалися у ранкову тишу неспокійного Донбасу. Почули рев танкового двигуна. Хтось з хлопців каже: "Наш", але командир забив на сполох. Всі тільки й почули: "Стріляйте в нього!". Хто що мав під рукою зі зброї, кинулися бити по бронемашині. Під танк полетіла граната, розрив якої пошкодив гусеницю. Т-72 розвернуло на місці, і він з'їхав в поблизу. Екіпаж, двоє місцевих і один росіянин, вискочив з танка. Тікати не було куди, тому здалися без бою.

Затримані розповіли, що йшли в колоні з шести Т-72. Один зламався і повернув, а ці "щасливці" – просто загубилися.

– Ми їх питаємо, чого ви проти нас воюєте, а вони все ту ж пісню, що ми бомбимо "їхні" міста. Просили їх розповісти, які ж міста ми бомбили, але крім словоблуддя – нічого конкретного, – додав "Япончик".

Про вихід з Дебальцевого говорить щиро та з сумом. Хлопцям "наш" блокпост було шкода лишати.

– Ми дуже чекали обіцяного перемир'я, але… не вийшло. Нас накривали усім: "Градами", танками, мінометами і важкою артилерією. Йшла на штурми піхота. Першого дня ще давали раду і відбивали атаки, але щільність вогню по нас зросла неймовірно швидко. Триматися далі не було сенсу, навколишні будівлі та укриття було вщент знищено, – згадує Михайло.

За його словами, першою виходила розвідка. Потім рушили основні сили. Під шквальним вогнем ворожої артилерії вони передислоковувалися до Артемівська. Подих перевели, лише коли звуки розривів мін і снарядів почали затухати вже далеко позаду. А в голові – лише три слова: "Слава Богу, вирвалися!".

Наразі бійці 128-ї бригади відпочивають та відновлюють боєздатність. "Япончик" впевнений, як відпочинуть і їх потребуватиме український народ, бійці знову займуть лінію оборони та будуть стояти на варті спокою та миру рідної землі.

Олександр Гайн.

ПЛАНОВЕ НАВЧАННЯ

Протипожежний захист – невід'ємна частка безпеки польотів

Саме таку характеристику дав командир бригади тактичної авіації винищувальної полковник Сергій Ялишев діям пожежних розрахунків під час проведення планового пожежного тактичного навчання, що відбулось у частині цими днями.

Метою заходу було відпрацювання дій чергових сил бригади з виявлення, локалізації та знешкодження пожежонебезпечних ситуацій, організація роботи служб та підрозділів з евакуації озброєння, техніки та майна із зони умовної надзвичайної ситуації, а також тренування командирів пожежних розрахунків щодо керівництва підлеглими при гасінні пожеж. За словами начальника служби пожежної безпеки авіаційної бригади майора Сергія Сузими, головною особливістю цьогорічних навчань беззаперечно можна вважати той факт, що їх нормативну базу визначили не тільки вимоги керівних документів, а і реальні події на сході України. Адже тепер відлік іде не на години, а на секунди, і при виникненні позаштатних ситуацій від чітких та злагоджених дій і пожежних розрахунків, і усього особового складу частини залежатиме як повне виконання бойових завдань за призначенням, так і життя людей. Тому принцип заходу: "Вчитись тому, що необхідно на війні", набув для кожного особливого змісту. І до усіх елементів навчань воїни-авіатори поставились з високою відповідальністю та старанністю.

Пожежний підрозділ діяв згідно із розрахунком в умовах, наближених до реальних, приймати рішення доводилось при постійних ввідних командира авіаційної бригади. Крім того, паралельно з діями пожежних екіпажів були поставились дії медичного персоналу з надання першої медичної допомоги постраждалим. Загалом, усі поставлені завдання перед підрозділом були виконані у повному обсязі, що і відзначив при підбитті підсумків полковник Сергій Ялишев. Особливу подяку він висловив командиру пожежного взводу лейтенанту Ярославу Соколову, командиру відділення пожежного взводу сержанту Руслану Редьку, пожежнику пожежного взводу солдату Ігорю Полуботьку, а також начальнику групи регламенту капітану Роману Мосійчуку та черговому стоянки підрозділу старшому солдатові Володимиру Тарану за чіткі, злагоджені та умілі дії при організації протидії та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій.

Володимир Лазарєв. м.Полтава.
Фото автора.

Дякуємо, що живий

В підрозділах сектору "Б" антитерористичної операції в межах проекту "Медсанбат" пройшли курси з надання долікарської медичної допомоги.

Протягом двох днів українські та американські фахівці, які мають значний досвід надання медичної допомоги в умовах військових конфліктів, навчали військовослужбовців основам екстреної медичної допомоги.

– Статистика армій країн НАТО свідчить, що зі ста поранених на полі бою у них гине лише п'ятнадцять воїнів. Всі інші виживають, бо їхні бойові товариші надають їм адекватну першу допомогу. Наша українська статистика, на жаль, гірша, – розповідає лікар-інструктор програми "Медсанбат" Олександр Рушковський, – ми хочемо це виправити. Вчимо військових рятувати своїх бойових товаришів від кровотечі, пневмотораксу та порушення роботи дихання. Це три основних причини смертей військових на полі бою. І врятувати від смерті солдата може не тільки лікар, а й простий боєць.

Інструктори зазначають, що ці курси, насамперед, – для звичайних військовослужбовців, а не медиків.

– Наші військові медики – це відмінні фахівці, гідні поваги, – каже Олександр Рушковський, – але на передовій не місце лікарю. Тут бійці самі повинні рятувати життя один одному. Медики також є на наших курсах. Вони дивляться на нашу методику навчання і зможуть так само навчати бійців свого підрозділу.

Лікарі-інструктори програми "Медсанбат" будуть й далі проводити тренінги у військових підрозділах.

– Час від часу до нас приходять смс від бійців приблизно з такими словами: "Дякуємо, завдяки курсам врятували друга", – кажуть інструктори, – це і є найвищий результат нашої роботи. Він дає нам сил працювати далі.

Владислав Назаркевич.
"Крила України".
Фото автора.

РЯТУЮЧИ ЖИТТЯ

Медики ВДВ надають допомогу в зоні АТО

Закінчення. Початок на 1 стор.

Лікарсько-сестринським складом проводиться як амбулаторний прийом пацієнтів, так і стаціонарне лікування хворих та військовослужбовців, які отримали поранення в ході виконання бойових завдань. При потребі здійснюється евакуація хворих до спеціалізованих лікувальних закладів. Крім того, медики-десантники у складі підрозділу здійснюють медсупровід особового складу під час бойових дій.

Саме на фахівців підрозділу покладається і статистичний облік, моніторинг знаходження "крилатих піхотинців", котрі внаслідок отриманих поранень перебувають на

лікуванні та реабілітації у військових та цивільних медзакладах.

Завдяки державній підтримці та потужному волонтерському руху відділення обладнані потрібною апаратурою та спецтранспортом.

– У кожного із медиків ВДВ є великий досвід надання першої медичної допомоги на полі бою, під час евакуації, в польових умовах. Кожен вважає своїм обов'язком бути там, де найбільше він буде потрібен, де його фаховий вишкіл врятує життя, збереже здоров'я, – зазначив начальник медслужби бригади.

Не можна не згадати і про водіїв санітарних автівок, в котрих техніка – завжди "на ходу", а вони самі готові при першому наказі виїхати у заданий район. Саме їм вдячне десятки поранених військовослужбовців, які були евакуйовані під обстрілом ворожої артилерії.

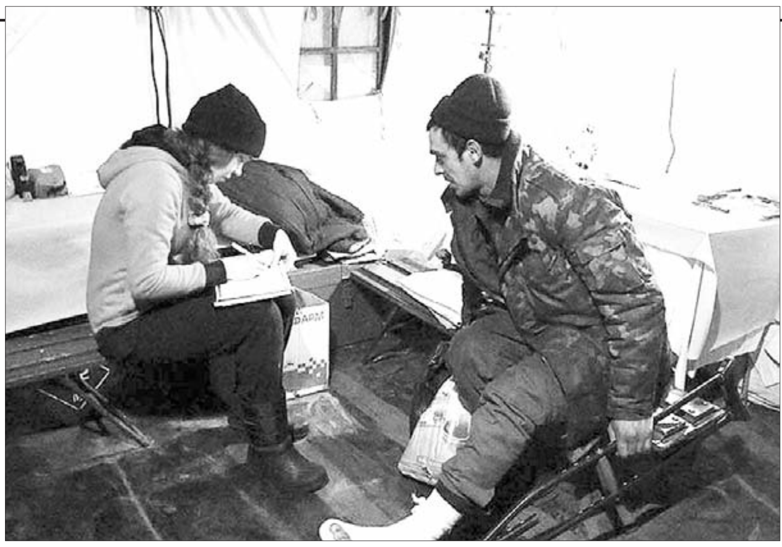
Варто звернути увагу, що в складі роти виконують завдання жінки-військовослужбовці служби за контрактом. Всі вони розуміють, що сьогодні потрібні у визначених районах, що від їхніх вчасних та професійних дій залежить здоров'я військовослужбовців.

Руслан Лінник.
Фото автора.

НА ЛІНІЇ ВОГНЮ

66-й… "польовий"…

На війні у кожного – своя лінія вогню, наступу чи оборони. Кожен виконує свою роботу, а відтак захищає свій рубіж оборони України. Зважаючи на останні події в зоні проведення АТО, в несамовитий бій за життя поранених хлопців вступили військові лікарі.

66-й Львівський мобільний госпіталь знаходиться буквально в епіцентрі подій. Сюди привозять

поранених як з Дебальцевого, так і з району Пісків, Донецького аеропорту тощо. Першу медичну допомогу хлопці отримали ще там, на передовій. Далі "крила янголів" (так в АТО називають швидкі медичні допомоги) якнайшвидше привозять бійців сюди. У військовий польовий шпиталь або, як їх тепер називають мобільний госпіталь.

Раз за разом сюди приїжджають різні швидкі. Часто-густо в медичному відсіку авто – до десятка бійців. Чергові санітари щоразу кидаються до машин, допомагаючи пораненим вийти. Важких просто на руках виносять до намету, де знаходиться сортувально-евакуаційне відділення. Тут хворих оглядають і відразу скеровують до відділень. Не рідко трапляється так, що хлопців на ношах відразу несуть в операційну. А навколишнім здається, що вони буквально фізично відчувають, як з кожною секундою життя витікає з тіла бійця. І з яким полегшенням зустрічають хірурга після кожної вдалої операції.

За словами начальника 66-го Львівського мобільного госпіталю підполковника медичної служби Петра Гринька, весь персонал установи має дуже високу кваліфікацію. Крім цього, перед виїздом вони провели низку тренувань з розгортання шпиталю в польових умовах. Тому, після здійснення маршу, вже приблизно через десять годин госпіталь зміг прийняти перших пацієнтів. Зрештою, тут навіть кухарі можуть діяти як санітари допомагаючи лікарям.

– Я справді пишаюсь людьми, з якими доводиться служити тут, – зазначив підполковник медичної служби Петро Гринько. – От, наприклад, Віталій, водій, нагороджений орденом "За мужність". А медичну сестру Оксану за її самовідданість та героїзм представили до нагороди орденом "Княгині Ольги". Сподіваюсь, що її документи не загубляться на столах "високих кабінетів". Крім цього, тут служать два кандидати медичних наук. А також лікарі, які викладають на кафедрах в різноманітних медичних інститутах, голови відділень обласних і районних лікарень. А також надзвичайно кваліфікований сестринський персонал. Всі вони, свого часу, були відмобілізовані. Дехто вже не раз виконував свою місію в АТО. І я радий, що життя і здоров'я наших пацієнтів бережуть такі чудові спеціалісти.

Наразі мобільний госпіталь забезпечений всіма необхідними медикаментами та устаткуванням. Однак лікарі дякують волонтерам та просто небайдужим людям, які приносять і передають сюди чистий одяг. Адже справа полягає в тому, що хлопців з передової доставляють в тих одностроях, в яких вони отримали поранення. Почасти одяг брудний і залитий кров'ю. Іноді однострої просто розрізаються, адже по-іншому зняти їх просто неможливо. Тому так важливо мати в резерві для кожного військового чисті штани, футболку, шкарпетки…

На завершення розмови начальник госпіталю попросив написати нас звернення до батьків і родичів поранених солдатів. І запевнити їх, що тут, на передовій, військові лікарі роблять все можливе, аби наслідки поранень їхніх рідних були якнайлегшими. А реабілітація і повернення до нормального життя всіх наших поранених якнайшвидшими.

НАШІ ЗАХИСНИКИ

"…Я батькам сказав, що на передовій – моя друга родина…"

Віктор, звичайний водій звичайної військової "таблетки". Та хіба можна назвати звичайним чоловіка, який на руках виносить поранених з-під обстрілів?

І так само, під щільним вогнем, транспортує їх до польових госпіталів. Давно не таємниця, що прихильники "новоросських ідей", порушуючи всі міжнародні правила і норми, влаштовують цілі артилерійські полювання за медичними машинами, які забирають з поля бою поранених українських бійців. А максимальний захист наших "санітарок", це, в кращому випадку, – бронежилет, кинутий на вікно.

Та незважаючи на небезпеку, Віктор знаходиться в зоні проведення АТО вже майже півроку. Він відмобілізований ще у другу хвилю. І, навіть маючи кілька поранень, знову повернувся до свого батальйону.

– Я батькам сказав, що тут, на передовій, – моя друга родина, – розповідає Віктор. – І хлопці чекають на мене. Адже хто, як не я, буде рятувати їх у складну хвилину.

Тарас Грень.

СОЦІАЛЬНА АДАПТАЦІЯ

Нові перспективи для колишніх військових

У жовтні минулого року ми згадували в газеті, як в містах Кіровоград, Вінниця, Одеса та Луцьк відбулись урочисті церемонії відкриття курсів слухачів в рамках виконання спільного проекту Міністерства соціальної політики та проекту "Україна – Норвегія" – "Допомога в соціальній адаптації звільненим військовослужбовцям Збройних Сил України". Проект, який проходить під егідою Міжрегіонального центру соціальної адаптації звільнених військовослужбовців та курсової підготовки цивільного населення, на цьому етапі дійшов до фінішної лінії. А саме, після кількох місяців навчання слухачів за спеціальністю "Економіка малих підприємств" (Основи малого бізнесу) у згаданих містах відбулися перші у цьому році випуски слухачів.

Як розповідає директор Центру полковник запасу Юрій Московчук, особливістю цього проекту є те, що крім звільнених в запас у списках слухачів є чимало військовослужбовців та членів їхніх сімей, раніше виведених з Автономної Республіки Крим та інших територій сходу держави. А до викладацького процесу залучено професійні кадри цивільних вузів, які читали слухачам базові економічні дисципліни, що допоможуть в майбутньому кожному з них розпочати свою власну справу. Таких прикладів є чимало.

– Крім того, ми надаємо допомогу із соціальної адаптації військовослужбовцям, які повернулися із зони проведення антитерористичної операції, а також і членам їхніх родин, – каже Юрій Московчук. – Двері нашої організації відкриті для кожного, хто потребує допомоги. Зазначу, що навчання у нас повністю безкоштовне, від слухачів треба лише необхідні документи для реєстрації. Усі наші проекти реалізуються за сприяння та фінансовоъ підтримки ОБСЄ, – підкреслив Юрій Московчук.

Виконавчим партнером спільного проекту є Міжнародний благодійний фонд "ЄвроАзія", який разом із Міністерством оборони та Міністерством соціальної політики України є відповідальними за реалізацію цього проекту.

Кожна із навчальних груп налічувала близько тридцяти слухачів. Вони навчалися за 500-годинною програмою перепідготовки, а досвідчені викладачі українських вишів забезпечували отримання грунтовних знань та практичних навичок, які значно підвищать їх конкурентоспроможність на сучасному ринку праці.

Для багатьох випускників настає зовсім інше життя, з'являються нові перспективи та можливості. Після курсів кожен слухач отримав свідцтво державного зразка та сертифікат проекту "Україна – Норвегія", які хоч і не є визначальними для роботодавців і мають швидше декларативний зміст, але дають людині певну рушійну силу, говорять про те, що один з етапів пройдено і тепер – усе в їхніх руках.

Юрій Ігнат.
"Крила України".
Фото автора.

В "норвежской атмосфере"

Уже много лет подряд украинская некоммерческая организация Международный фонд социальной адаптации (МФСА) работает над тем, чтобы сделать момент перехода украинских военнослужащих от военной службы к гражданской жизни максимально комфортным и безболезненным. На этом пути накоплен значительный опыт, найдены надёжные партнёры. Так, руководству МФСА удалось найти финансирование программ переучивания бывших военных гражданским специальностям. Деньги на это благое дело сегодня выделяет министерство иностранных дел Норвегии.

В Украине партнёрами стали надёжные и доказавшие эффективность своей работы благотворительные фонды, такие, как винницкий "ЕвроАзия", и ряд высших учебных заведений, с которыми были заключены договора на проведение непосредственного обучения участников проекта.

С конца 2014 года в работу по адаптации бывших военнослужащих включилась и Кировоградская лётная академия НАУ. Цыплят считают, конечно, по осени, а о результатах любого учебного процесса можно говорить только после момента выпуска. И этот момент в Кировоградской лётной академии наступил 16 февраля сего года. Руководство авиационного вуза, принимая во внимание особую значимость события, решило не ограничиваться рамками сухой официальной церемонии. К торжеству вручения слушателям документов о завершении ими обучения было решено приурочить и открытие специально оборудованного клуба украино-норвежского партнёрства, и более того – посвятить этому партнёрству целую праздничную программу.

В главном фойе учебного корпуса в честь проекта "Украина-Норвегия" играл духовой оркестр. Курсанты вуза на большом экране демонстрировали видеофильмы о красоте Норвегии, рассказывали об этой удивительной стране, раздавали соответствующие буклеты и приглашали ознакомиться с расположенной здесь же выставкой литературы о жизни норвежцев.

Все участники и гости мероприятия, оказавшись

в Клубе, сразу же получили возможность ознакомиться с его "начинкой" – автор расположенных там стендов доцент кафедры социально-гуманитарных наук И.Романько провела содержательный экскурс по результатам своего труда. На семи огромных стендах, занявших все пространство стен Клуба, размещена красочно иллюстрированная информация об украино-норвежских отношениях (со средневековья до наших дней). Выставка рассказывает о политическом, экономическом сотрудничестве двух стран, обмене визитами и деятельности украинской общины в Норвегии, отдельной строкой – история партнерства КЛА НАУ с Международным фондом социальной адаптации и норвежским университетом Нурланд.

Таким образом, у каждого члена коллектива и гостя Кировоградской лётной академии появилась возможность не только наглядно изучить культуру и красоту Норвегии, но и узнать об отношениях наших предков со скандинавскими викингами – включая историю о браке дочери Ярослава Мудрого Елизаветы с норвежским принцем, будущим королем Харальдом.

В такой "норвежской атмосфере" и состоялась церемония вручения сертификатов о завершении обучения первой в Кировограде группе участников проекта "Профессиональная переподготовка уволенных военнослужащих Вооруженных Сил Украины и других силовых структур, членов их семей". Каждый выпускник вместе со свидетельством об образовании Кировоградской летной академии НАУ получил также сертификаты Министерства социальной политики Украины и норвежского Университета Нурланд.

Кроме непосредственных "виновников торжества" – выпускников курсов вместе с членами их семей, участниками мероприятия стали и руководители указанных выше фондов С.Рубцов и А.Иващенко, начальник отдела социальной и профессиональной адаптации бывших военнослужащих Министерства социальной политики Украины Б.Венгер и другие приглашенные лица.

Традиционно, сразу после вручения документов, прозвучали слова поздравления в адрес тех, кто вместе с полученными знаниями достиг нового уровня возможностей благодаря заботе и труду многих задействованных учреждений и неравнодушных личностей. В ответ организаторы и исполнители программы переобучения получили искреннюю благодарность "новоиспеченных предпринимателей", большинство из которых еще не успели снять военные погоны. А некоторым слушателям, завершившим своё переобучение, пришлось вернуться в ряды Вооружённых Сил в связи с ситуацией в стране. Прибыв на церемонию получения украино-норвежских образовательных документов непосредственно перед отправлением в АТО, ребята, тем не менее, выразили свою уверенность в том, что полученные знания им очень пригодятся после победы и повторного выхода на пенсию. Конечно, сопровождая эту уверенность надеждой на то, что мирная гражданская жизнь наступит как можно скорее.

Заключительной частью программы стало публичное вручение президенту фонда МФСА В.Рубцову проектов популяризации Норвегии в Украине, разработанных курсантами КЛА НАУ в рамках конкурса "Норвегия для украинцев". По условиям конкурса коллегия университета Нурланд теперь должна выбрать проект-победитель, а его авторов пригласить посетить г.Будё, университет и музей авиации, расположенные в этом заполярном норвежском городе.

Ольга Кушнір. м.Кіровоград.

Володимир Петренко: “Такої нелюдської злості та ненависті, як у полоні в “ДНРівців”, я раніше ніколи не бачив”

Киянину Володимиру Петренку довелось побачити війну з двох сторін – поруч із нашими бійцями в Дебальцевому та поруч із терористами. Чоловік вже двічі був у полоні в сепаратистів. Перший раз – у жовтні. Тоді його, страшно побитого і змученого, визволив товариш. Другий раз – у грудні. Цього разу Володимир Петрович самостійно вибрався із полону бойовиків, не очікуючи ні обміну, ні викупу. Щоб опинитись на волі, йому довелось вибиратись з вікна на мотузці, якою був зв’язані його ноги, потім тікати лісами, переховуватись у підвалах та перетнути кордон з Росією... І все це заради того, щоб трохи перепочити і знову їхати у зону АТО та допомагати українським військовим.

– Нещодавно ви повернулись із Дебальцевого. Не хотіли після двох полонів припинити волонтерську діяльність?

– Ні в якому разі. Мій син зараз призвався, вже на днях потратить за розподіленням в зону АТО. То ж як ви думаєте? До того ж, після полону у мене виникла така ненависть і злоба до нашого противника, що я просто не зможу спокійно сидіти вдома. Зізнаюсь чесно, у мене є знайомі, що не розуміють моєї волонтерської діяльності. Та займати нейтральну позицію, як на мене, можна тільки у мирний час. А зараз – це є фактично зрадою. Ми повинні разом думати, як зробити так, щоб війна швидше закінчилась, і робити усе для цього. Не можна полишати таку важливу місію, хлопців потрібно підтримувати. На жаль, тільки не всі люди це розуміють, живуть своїм життям та роблять вигляд, що їх це не стосується.

– Це була не перша ваша поїздка у Дебальцеве?

– Так, у жовтні був тут. Треба було зрозуміти, чого дійсно не вистачає нашим бійцям. Орієнтування на місцевості затягнулося на одинадцять днів. Та, на жаль, під час останньої поїздки в Дебальцеве ситуація була зовсім інакшою. Хлопці з нами зв’язались, попросили привезти продукти харчування, щоб був стратегічний запас на випадок котла. Розвантажувались дуже швидко і під постійними обстрілами. Під час розвантаження снаряди розривались в тридцяти метрах від машини. Пішли танки сепарів, і нас попросили терміново виїхати з місця розвантаження, щоб не потрапили під прямий обстріл. На зворотному шляху забрали з центра міста місцевих жителів. Люди стрибали в машину прямо на ходу, ніякого зеленого коридора не було. Виїжджаючи з Дебальцевого, ми вивезли п’ять чоловік. Дівчина приїжджала в місто за речами, її дитина залишилась в Артемівську. Так от вона приїхала, а назад вже не могла виїхати. Ми її одразу забрали. Потім просто проїхались по центру міста і кричали: ”Ще хтось залишився?”. Ще четверо людей вийшли. На той час вже всі практично повиїжджали. Кілька разів по дорозі поряд із авто розривались міни, все місто було під обстрілами, бойовики активно били “Градами”. Мчали 140 кілометрів на годину по дорозі, якої практично немає. Народ був у паніці, не знали, як вчинити, їхати чи не їхати. Як завжди, ніхто не готовий до прийому біженців. Люди, яких ми вивозили, попросились висадити їх на автовокзалі в Артемівську.

– Ви виїхали з міста за кілька днів до виведення наших військ. Як були налаштовані наші бійці?

– Хлопці були налаштовані серйозно, відступати ніхто не збирався. Хоча я відчував, що приблизно за таким сценарієм все і буде розвиватись. Попри те, що бойовий дух бійців був на висоті, обстановка в місті загалом була вкрай пригніченою. Бійці запропонували нам чай, а потім сказали: ”Ні, їдьте вже.” Ми і самі розуміли, що вони через нас стоять на вулиці, замість того, щоб знаходитись в укритті. Швиденько віддали їм усе привезене, сіли в машину і поїхали. Не тому, що страшно, а тому, що хлопці через нас ризикували, адже снаряди розривались зовсім поряд. Можу розвінчати міф з приводу котла – його дійсно не було, аж до останніх днів. Я категорично не згоден з тим, що потрібно створювати паніку навколо ситуації. Нестерпно шкода наших бійців, шкода зазнавати таких втрат. З іншого боку обурює те, що була покинута техніка, боєкомплекти, далеко не все було підірване. Навіщо ми такі подарунки залишаємо?

– Загалом скільки разів бували у зоні АТО?

– Чесно кажучи, не підраховую, скільки разів я їздив у зону АТО. Мабуть, з десяток. Ми не завжди возимо придбані речі та їжу самостійно. Нерідко передаємо представникам частин, з якими працюємо. Це – 72-а бригада, 3-й полк спецназу, з інших частин теж звертаються. Перша наша поїздка до зони АТО була 22 травня, відтоді і займаюсь волонтерством. Тоді після дзвінка друзів з фронту я разом із двома іншими підприємцями за свої кошти накупляв для солдат продуктів, зубної пасти, прального порошку, носків, трусів, футболок. Зібрали десь на 50 тисяч гривень, завантажили машину і поїхали вдвох із товаришем. Тоді ще про війну ніхто не говорив.

– У поїздку, що закінчилась першим полоном, ви відправились не один?

– Зателефонувала волонтер із Київщини Оксана Герасименко, попросила поїхати з нею до Волновах з черговою партією продуктів і речей. Скласти нам компанію я запросив товариша – режисера Івана Семенця, він хотів зняти документальний фільм про події на сході. Пам’ятаю, ще і попередив його: “Надовго не затримаємось – вже завтра повернемось до Києва”. Та сталось інакше – ми потрапили в полон. Потрапили абсолютно випадково – десь розслабились, десь не подумали. Колективна безвідповідальність часто призводить до неприємностей. На капот мікроавтобуса я наклеїв дві вертикальні яскраво-жовті смужки, заліпив стрічкою номерні знаки, на лобовому склі розмістив синьо-жовті прапори, на передній панелі лежав великий український прапор. На своєму шляху ми проїхали чотири блокпости української армії. Бійці, що чергували на крайньому блокпості, не могли не розуміти, що ми направляємось прямісінько до лігва ворога, проте нас про це чомусь не попередили.

– До терористів направив GPS-навігатор?

– Фактично, так. Я увімкнув одразу два навігатори. Вони одразу ж проклали маршрут через Донецьк. Я ввів правки, щоб не заїхати на територію, підконтрольну бойовиками, але прибор знову все перерахував по-своєму і проклав курс до Донецька. Ми були завалені коробками і не дивились, що саме показує навігатор. Коли втомлені зранку під’їхали до блокпоста, одразу насторожились. Я помітив на рукавах бійців георгіївські стрічки. На нас повалив натовп чоловік двадцять. Я вже почав обирати, кого першого “завалити”, аж тут перевів погляд на Ваню, на Оксану і зрозумів, що ризикувати їхнім життям не зможу. Що цікаво, мозок у мене в той момент працював швидко і чітко. Вийшли з автобуса, вони наказали лягти нам обличчям на землю, одягнули наручники. Перевели на іншу сторону дороги. Я був в камуфляжі, інші – у цивільному, тому вони почали зганяти на мені злість. Били ногами із усієї сили, в один момент аж щось захлюпало всередині, подумав, що щось відірвалось. Кожен удар робили із такою силою і завзяттям, щоб я уже не встав. Мене не били, а фактично вбивали. Коли мені ставили запитання, я намагався відповідати якомога детальніше, адже в такі моменти терористи переставали мене бити. Окрім побиття, мене ставили біля узбіччя розстрілювати. Давали короткі черги праворуч і ліворуч від мене. В кожен такий момент я був готовим до смерті.

– Як відреагували на те, що ви – волонтер?

– Вони впевнені, що якби не волонтери, “укропи” давно б розбіглись по домівках. Сепаратисти думали, що я – офіцер. Мабуть, тому що я був в американському камуфляжі. Я все думав, яким чином розквитатись із мучителями. Наприклад, у так званого слідчого на тумбочці лежав ніж. Я прикидав, чи вдасться схватити зброю і покінчити з трьома бандитами, що знаходились в кімнаті. Мене зупиняла думка про те, що ніж спеціально поклали на видному місці, щоб провокувати. До того ж, я не міг іти з кров’ю, знаючи, що там залишиться Оксана. Перший полон був дуже жорстким, але коротким. Мені вдалось передзвонити додому, я набрав дружину. Таким чином, інформація дійшла до мого товариша, який також був в полоні. Він і допоміг мене визволити. Після полону я близько трьох тижнів лікувався в Києві, але голова і досі не припиняє боліти.

– Після звільнення терористи виходили на зв’язок?

– На початку грудня один із терористів надіслав смс із текстом, щоб ми забирали Оксану, дали за неї десять тисяч доларів, бо вона всім надоїла. У нас було три тисячі доларів, сорок тисяч гривень, з карток познімали гроші. Та дівчину сепаратисти не привезли, сказали, що треба їхати з ними на базу. Чоловік Оксани залишився на блокпості, а я рушив далі. Як тільки ми під’їхали до корпусів піонерського табору “Сонечко”, я вийшов із машини і на мене з усіх боків посипались удари. На голову натягнули капюшон, поверх нього – куртку і замотали скотчем. Мене тримали у кімнаті із наглухо закритим вікном, руки скували наручниками, а ноги зав’язали мотузкою.

– Цією мотузкою, що, врешті-решт, врятувала вам життя?

– Так, на третій день мені розв’язали ноги і залишили мотузку на підвіконні. На той час я вже навчився розстібати наручники з допомогою старої скріпки, яку знайшов на підлозі. Лише на шостий день вдалось повідомити дружині, де я знаходжусь. Попередив її, щоб навіть не подумала платити за моє звільнення. Через деякий час їй перетелефонували сепаратисти і вона відповіла: “Ви ще доплатите мені за звільнення чоловіка”.

– Втечу планували довго?

– Я привчив терористів, що довго сплю – не нагадував про себе зранку, в туалет не просився. Потім розібрався, яким чином відчиняється вікно, зав’язав на мотузці вузли, щоб легше було спускатись. Перед своєю втечею я став свідком того, як бандити прострелили обидві ноги своєму бойовику, який намагався втекти з табору. Не можу сказати, що втеча пройшла гладко. Коли я спускався, задів підвіконня на першому поверсі, пошкодив пальці, п’ятку. Коли почав відходити від вікна, на території за бігали сепаратисти з ліхтариками. Я почав пробиратись повз берег Азовського моря в бік Маріуполя. Пересуватись в сторону українських військ було небезпечно.

– Тому ви пішли у протилежному напрямку?

– Пішов у сторону Росії. В одному із сіл люди погодились мене заховати, я просидів у них чотири доби, а потім знову рушив у путь. Перехід кордону був теж непростим. Через огорожу з колючим дротом я перебрався по дереву, що впало. Мені навіть вдалось обійти всі камери і не зачепити сигналізацію. Та все-таки я потрапив у ФСБ. Про моє перебування в руках російських спецслужб можна розповідати годинами. Та найголовніше, що вони все ж передали мене нашим чиновникам. Додому я повернувся якраз перед Новим роком. Зараз продовжую займатись волонтерською діяльністю.

– Як вважаєте, чим закінчиться війна на сході України?

– Великий розрахунок на те, що Росія підірветься всередині, що почнуться процеси, які зможуть зупинити путінський ідіотизм. Та це скоріше мрії. А прогнози, на жаль, не дуже втішні. Україна стала полігоном в чужих інтересах. Нас довго готували до цієї війни, все було сплановано. На жаль, ми ще довго будемо втрачати наших братів. Але ми – переможемо. Обов’язково.

Анастасія Олехнович. “Крила України”.

Васильків зустрів героїв

19 лютого на Київщині урочисто зустріли військовослужбовців зведеного загону Повітряних Сил Збройних Сил України, які з честю виконали свій військовий обов'язок, захищаючи Батьківщину.

У складі 3-ї ротації підрозділу бійці протягом двох місяців, мужньо та героїчно виконували бойові завдання в одному з найгарячіших місць проведення антитерористичної операції в населеному пункті Авдіївка, що розташовано в передмісті Донецька. Не шкодуючи сил і власного життя, вони разом із представниками інших військових формувань стали на заваді штучного розколу країни, демонструючи при цьому кращі риси захисника Вітчизни – відданість справі, повагу і турботу за безпеку та життя мирних людей.

Привітати героїв з поверненням до військової частини прибув начальник управління оборонного планування – заступник начальника штабу Командування Повітряних Сил генерал-майор Віктор Плесний, міський голова Василькова Сергій Сабов, представники Повітряного командування "Центр", особовий склад Васильківського гарнізону, духовенство, меценати та волонтери міста.

Від імені керівного складу Командування генерал-майор Віктор Плесний подякував воїнам за мужність та військовий професіоналізм, виявлений при виконанні бойових завдань, та запевнив, що в найкоротший термін будуть підготовлені документи на заохочення кожного військовослужбовця зведеного загону.

– Волю та віру в перемогу мужніх воїнів, які стоять перед нами, не змогли зламати ні постійні обстріли градів, мінометів та артилерійських гармат, ні лютий холод, ані суворі умови проживання у зруйнованих захисних спорудах, – зазначив генерал-майор Віктор Плесний. – Впевнений, що завдяки мужності та патріотизму таких захисників, як Ви, ми зможемо зупинити агресора та повернути мир і спокій у нашій державі. Слава Україні та її мужнім воїнам!

Хвилиною мовчання вшанували пам'ять загиблих побратимів – майора Василя Петренка та солдата Дениса Поповича, які 22 січня 2015 року під час бойового зіткнення із терористами загинули від ворожих куль. Ще 8 військовослужбовців тоді ж отримали поранення різного ступеня важкості.

Слід зазначити, що виконуючи завдання у надскладних умовах, військовослужбовці зведеного загону зуміли не лише гідно утримати стратегічно важливий об'єкт, а й надавали суттєву допомогу бойовим побратимам інших військових формувань та місцевому населенню.

Під час бойових зіткнень військовослужбовцями загону знищено значну кількість бойовиків та бойової техніки незаконних збройних формувань. Зокрема, два танки, три БТР-80, три БМП-2, один МТЛБ, вісім одиниць різної автомобільної техніки. Захоплено дві пускові установки ПТРК "Фагот" з боєкомплектом, п'ять кулеметів, автоматичний гранатомет АГС-17. Частина із зазначеної техніки та озброєння на цей час використовується в інтересах АТО.

Любов Киналь.
м.Васильків.

Один з багатотисячної плеяди Воїнів Світла

Над цим виразом якщо б і можна було поіронізувати, але аж ніяк не у випадку з героєм цього нарису. Адже його і військова спеціальність, і сама сутність безпосередньо стосуються рядків відомої пісні.

Старший солдат служби за контрактом Олександр Сорокін за фахом – водій-прожекторист, за уподобаннями – життєлюб, за характером – романтик та оптиміст. А ще – людина із чітко сформованим світоглядом та громадянською позицією, яка якнайяскравіше проявилась при виконанні ним поставлених бойових завдань у зоні АТО. І при цьому він – поєднання звичайних людських якостей: сором'язливості, розсудливості, щирості суджень, відповідальності та віри у справедливість тієї великої справи, якій він присвятив своє життя.

"Чи важко було в зоні бойових дій? – це для Олександра питання суто риторичне. – Так. А знайдіть хоч одного, хто б відповів інакше. Адже перше, що лягло тягарем на плечі українських військовиків, у тому числі частин забезпечення – це повна відсутність досвіду участі у військових діях. Друге – застаріла військова техніка та матеріально-технічна база, яку необхідно було у найкоротший час підготувати та адаптувати для виконання завдань за призначенням. І найголовніше – усвідомлення того, що реальним ворогом стали не просто місцеві терористи місцевого масштабу, а та країна, яка ще донедавна сприймалась кожним з нас як гарант безпеки та миру у Європі та у цілому світі. Перебороти це було найважче, але необхідно, тому що саме це випробування нашої незалежності та суверенітету на міцність стало головним екзаменом для кожного громадянина України.

Тому я без вагань зайняв своє місце на передовій. Тричі поспіль протягом року з невеликими перервами на відпочинок мій розрахунок разом з підрозділами ЗРК забезпечував безпеку повітряного простору у визначених секторах. Нашим головним завданням було виявлення та супровід повітряних цілей противника з подальшою їх ліквідацією наземними розрахунками ППО. Найбільшу небезпеку для нас представляли ворожі безпілотники, які нахабно порушували наш повітряний кордон. Але я можу пишатись тим, що серед тих російських залізних нахаб, що вже ніколи не піднімуться у повітря, певна кількість перетворена на брухт і з допомогою воїнів-прожектористів. І нехай наша світлотехніка не дуже досконала, і нехай на озброєнні наших частин ще пострадянські ЗіЛи, Урали та КамАЗи, але нехай ворог знає напевно – ми свою країну на потурання бандитам не віддамо, навіть якщо доведеться збивати безпілотними з рогачки.

Що до цього можна додати? Мабуть, лише те, що героїка вчинків – це дзеркальне відображення зрізу життя кожної людини, за яким стоїть виховання, сімейні традиції, пріоритети, мотивації. І для мене Олександр у цьому відношенні став черговим підтвердженням цих істин. Сам з родини військового, не з книжок знайомий з побутом та труднощами військового буття. Дорослішав у роки занепаду та розвалу колишнього СРСР, коли паралельно з падінням соціально-економічного розвитку вже незалежної України падав і престиж військової служби. Але іншого шляху для себе Сашко не бачив, тому після звільнення зі строкової служби у 1996 році підписав свій перший військовий контракт, і гідно несе високе звання воїна-авіатора дотепер. Надійна опора та міцний щит для коханої дружини і улюблених дітлахів, свого народу, своєї України. Справжній чоловік. Справжній Воїн Світла.

Володимир Лазарєв. м.Полтава.
Фото автора.

ПІДТРИМКА З-ЗА КОРДОНУ

Іноземці утеплюють наші Збройні Сили

Міжнародна спільнота не залишається осторонь подій в Україні. Від самого початку загострення політичної ситуації в нашій державі українська діаспора намагалася всіляко надавати підтримку співвітчизникам. Найбільше ж прагнуть припинити кровопролиття на східних рубежах держави канадці, а точніше – Світовий конгрес українців.

Представники цієї спільноти довгий час допомагають Україні та її Збройним Силам найнеобхіднішим. В основному, українські емігранти презентують нашим бійцям військову форму, взуття та теплий одяг.

– Не тільки Світовий конгрес українців, але й уряд Канади всіляко підтримує Україну в прагненні бути вільною, – наголосила заступник президента Світового конгресу українців (Канада) Олена Кошарна. – Ми постійно запитуємо у співвітчизників, що найбільше потрібно на війні – це й намагаємося шити, купляти чи замовляти в країн-партнерів. Наша підтримка і співпраця буде постійною, бо ми вас любимо, ми за вас переживаємо.

Зараз вже кілька тисяч українських військовослужбовців одягнуті у теплі канадські костюми. Проте для більшої ефективності енергозбереження армійців, діаспора вирішила пошити модульні кофти за стандартом НАТО. Іноземці впевнені: у такому одязі ніяка зима не страшна.

Перших 3000 флісових курток активісти Світового конгресу українців разом з представниками Міноборони України вручили у 169-му навчальному центрі Сухопутних військ, що на Чернігівщині. Координатор волонтерського десанту оборонного відомства каже, що й надалі співпрацюватимуть з іноземними колегами, проте переконує – на закордонну допомогу не слід розраховувати. Українцям варто зрозуміти, що багато залежить від нас самих.

– Поки українці не об'єднають свої зусилля на благо нашої держави, – у нас не буде європейського майбутнього, – сказав координатор волонтерського руху Міноборони України Богдан Ковальов. – Ми не повинні постійно чекати допомоги від Уряду, Президента чи Міністра оборони. Потрібно змінити своє ставлення до України та її Збройних Сил. Саме зараз ми, як ніколи, маємо шанс створити нову країну, а відтак – збудувати майбутнє своїх дітей.

Українські солдати вдячні представникам іноземної спільноти за чудову форму. Кажуть, що раді всьому, що дарують небайдужі люди. А всім українцям радять не боятись захищати рідну землю.

– Дуже вдячні народу Канади за те, що постійно допомагають нам, – сказав солдат-зенітник Олександр Шухлій. – Проте не лише українська діаспора повинна допомагати нам. Очі повинні відкрити всі держави світу, і не лише домовленостями та балачками, а конкретними діями. Така допомога буде більш дієвою та відчутною. А українцям раджу прокидатись – відсидітись уже не вийде. Це війна – і воювати треба, бо це наша земля.

Віктор Ануфрієв.
Фото Олега Сушинського.

ВІЙСЬКОВІ МЕДИКИ

Коли життя солдат цінніше за власне…

Пройшов майже рік війни. І за весь цей час особисто я, ніяк не можу звикнути до того, що, вільно чи невільно, у таку брудну та важку справу, як збройний конфлікт, часто втягнуті жінки, діти, літні люди. Якось логічним є те, що воювати мають чоловіки. Однак, зустрічаючи на передовій дівчат, не можу зняти з себе якогось відчуття провини за те, що вони тут. Та наші Україночки в лиху для всієї держави годину демонструють просто еталони мужності, героїзму та самовідданості.

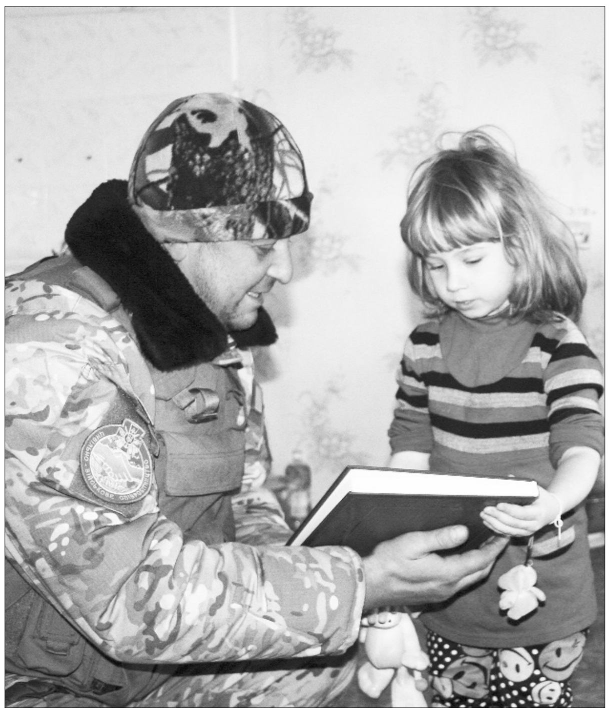
От, наприклад, операційна медична сестра Оксана Тицька. Вона служить в одному з військових госпіталів, що зараз знаходиться на передовій. Маючи дві освіти – юридичну і медичну, вона цілком могла знайти шляхи, щоб уникнути мобілізації. Та отримавши повістку, ця мужня дівчина відразу пішла до військового комісаріату. І от зараз триває її вже друге відрядження в зону проведення АТО. Перший раз вона була на Маріупольському напрямку. Якраз в той час, коли адепти так званої "Новоросії" позвірячому почали обстрілювати як позиції наших військ, так і жилі квартали. За словами нашої героїні, дуже важко було звикнути до каліцтв воїнів, і цивільних людей, отриманих від залпів артилерії та систем залпового вогню колишнього братського народу. Так само не легко було перелаштуватись на зовсім інший тип операцій з видалення уламків російських снарядів та ракет, що потрапили в тіла українців. Однак всі військові медики Збройних Сил України виконували свою роботу.

– Найстрашніше в роботі військового медика – це не надати вчасну допомогу пораненому, – зізнається Оксана. – Страшно, коли на твоїх очах вмирають люди, які могли б ще жити і жити. Тому всі наші лікарі викладаються повністю, аби зберегти життя і врятувати наших бійців, щоб зазнали поранень.

Зараз Оксану Тицьку командири подали на заохочення орденом "Княгині Ольги". Сподіваємось, щ документи не загубляться в кабінетах тих, хто знає про війну лише зі стрічок та повідомлень новин.

– Я не можу бути в дома, коли іде війна за цілісність нашої держави, – підсумувала дівчина. – Адже зберегти країну для нащадків – справа кожного з нас. А ще, користуючись нагодою, хочу звернутись до всіх лікарів, які підпадають під мобілізацію. Хочу попросити людей в білих халатах зрозуміти, що їх знання та уміння дуже потрібні хлопцям тут, на передовій. І тому прошу всіх лікарів, які отримали повістки, не ховатись і не тікати від служби, адже саме від нас залежить доля поранених солдат. Просто подумайте про це… а потім ідіть у військовий комісаріат.

Тарас Грень.

АРМІЯ З НАРОДОМ

Підставили плече допомоги

Військові і волонтери – часті гості в територіальному центрі соціального обслуговування та надання соціальних послуг Великоновосілківського району. Сюди вони навідуються до вимушених біженців з Авдіївки, Мар'їнки, Красногорівки та Пісків.

– В Центрі зараз мешкає шістнадцять переселенців, – розповідає керівник групи цивільно-військового співробітництва підполковник Михайло Котелевський, – декому з них ми з волонтерами допомагали вибратися з пекла обстрілів. Тож забути про цих людей не можемо. Разом з біженцями ми склали список нагальних потреб. Передали його волонтерам. За тиждень добровольці з організації "Крила щедрості і турботи" зібрали все, що просили люди. Це – одяг, продукти харчування, постільна білизна, книжки і навіть свіжа преса.

Вимушені мешканці Центру сильно тужать за своїми рідними оселями.

– Хлопці, подивіться на мою хату, – просить літня жінка з Мар'їнки офіцерів цивільно-військового співробітництва, – чи ціла, чи буде куди повернутися. Коли вже, хлопці, буде мир, коли ми вже зможемо жити спокійно на своїй землі?

– Українська влада всіма силами прагне досягти спочатку перемир'я, а потім миру, – відповідають військові, – ми вже декілька разів оголошували одностороннє припинення вогню. Але всі зусилля наразі марні. З того боку все одно летять снаряди. У грудні нам вдалося домовитися, аби не стріляли по ремонтних бригадах, які відновлювали газопостачання для Мар'їнки і Красногорівки. Але, як тільки ремонт газогону добіг кінця, його знову обстріляли і знищили. Зараз ці міста живуть без газу, води і, подекуди, без електроенергії. Люди й досі бояться виходити з підвалів. Є охочі виїхати з них.

Тож повертатися назад ще ризиковано. Тому, переселенцям поки що доведеться жити в Великоновосілківському районі. Тут їх прийняли, як близьких сусідів, у яких трапилася велика біда, – допомагають їм всім, чим можуть.

Владислав Назаркевич.
"Крила України".
Фото авора.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БОЄЗДАТНОСТІ

Рятівники броньованих машин

Особовий склад ремонтних підрозділів однієї із окремих аеромобільних бригад високомобільних десантних військ Збройних Сил України продовжує здійснювати поточний ремонт озброєння та військової техніки на східних рубежах нашої країни.

За понад 10 місяців силами військових техніків бригади було відновлено більше як 200 одиниць автомобілів та бронетехніки, яка була у несправному стані у зв'язку із різноманітними поломками або ж пошкоджена під час боїв в ході АТО. Військовослужбовці докладають максимум зусиль, щоб у найкоротші терміни здійснити якісний ремонт від незначної поломки ходової частини до заміни двигуна.

– За час участі в АТО особовий склад здобув досить високий фаховий рівень, вдосконалив свої практичні знання, швидко опанувавши більш широкий спектр ремонтних заходів. Багато робіт, які ми на даний період проводимо, в мирний час в пунктах постійної дислокації не практикувались, – зазначив командир ремонтної роти аеромобільної бригади.

За словами офіцера, запчастини закуповуються державою. Крім того, досить багато необхідного надходить від волонтерів. Фахівці ремроти постійно перевіряють технічний стан, справність усіх вузлів, агрегатів та систем, здійснюють діагностування озброєння.

Варто зазначити, що досить багато техніки особовий склад ремонтних підрозділів евакуював під час ворожих обстрілів. Завдяки їхнім сміливим та впевненим діям вдалося врятувати не один десяток автомобільної та броньованої техніки.

Руслан Лінник.

БОЙОВЕ НАВЧАННЯ

Практична фаза підготовки мобілізованих офіцерів

На Харківщині понад 100 офіцерів, призваних із запасу під час 4-ї хвилі мобілізації, вийшли на завершальний етап навчання на курсах перепідготовки та підвищення кваліфікації Гвардійського ордена Червоної Зірки факультету військової підготовки Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут". Теорію вони успішно вивчили, і попереду у них – численні години занять на полігонах чи танкодромах.

Так, протягом наступних двох тижнів з військовослужбовцями проводитимуться заняття з водіння бронетехніки, вогневої та тактичної підготовок, а також виконання вправ за військовими спеціальностями.

Для забезпечення польових заходів із військовослужбовцями залучено танки Т-64Б та Т-72, бойові машини типів БМП-1, БМП-2, БТР-70, БТР-80 і БРДМ, а також усі види стрілецької зброї, що є на озброєнні нашого війська.

– Більшість із тих, хто прибув до нас на навчання, є добровольцями. Позитивна мотивація служби сприяє швидкому відновленню втрачених навичок та опануванню нових знань. Тому я впевнений, що на завершення практичної фази навчання вони стануть справжніми військовими професіоналами і допоможуть відновити мир в державі, – зауважив начальник факультету полковник Олександр Серпухов.

За словами командування військового вузу, жодних проблем із тиловим забезпеченням мобілізованих офіцерів немає. В перший же день перебування у Харкові вони отримали однострій нового зразка (піксельний камуфляж) та зимове взуття закордонного виробництва. Також відкрито банківські рахунки для нарахування їм місячного грошового забезпечення.

Випуск слухачів курсів перепідготовки та підвищення кваліфікації, а також курсантів випускного курсу Гвардійського ордена Червоної Зірки факультету військової підготовки Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" заплановано на 28 лютого поточного року. Одразу ж після урочистостей усі військовослужбовці отримають приписи для служби на офіцерських посадах у частинах чи підрозділах Збройних Сил України.

Дмитро Горбунов. м.Харків. Фото автора.

НЕ ДЛЯ "ПОКАЗУХИ"

Вручена Президентом України зброя в зоні АТО

Почасти, після вручення Президентом України Петром Порошенком озброєння та спеціальних засобів воїнам Збройних Сил України, недоброзичливими ЗМІ роздувались теми, мовляв, все це показуха і лише для парадів. Найбільш витончені у вигадках навіть казали, що за Верховним Головнокомандувачем возять один і той же самий набір озброєння, який кожного разу вручається іншим людям.

Те, що це – відверта та нахабна брехня, ми переконались, коли на одному з передових рубежів зустріли хлопців з новенькими автоматами "Форт" українського виробництва. Виявилось, що цю зброю воїни отримали з рук Президента України 30 грудня 2014 року у Міжнародному центрі миротворчості і безпеки. За словами вояків, український "Форт" – досить надійна і хороша "машинка". Зручна у використанні та обслуговуванні. Крім цього, військовослужбовці оперативного командування "Південь" активно використовують сучасні системи відслідковування артилерійського вогню, які теж були вручені їм разом з новим озброєнням.

Тарас Грень.

Советы нашим ребятам в зоне АТО от афганца. Это может спасти жизнь!

Закінчення. Початок в №№ 6-7.

37. Эффективность гранат переоценена. Бывали случаи, когда граната взрывалась в небольшой комнате, а внутри были только легкие контузии.

38. Чеку зубами вырвать нельзя. Только пальцами.

39. В стенах могут быть проломы, завешанные тряпками или коврами. Так враг может быстро перебегать из парадной в парадную. Помните это. То, что вы находитесь в крайней квартире, не значит, что из соседней к вам нельзя войти через стену.

40. На окна можно вешать сетки от старых советских кроватей. Они хорошо останавливают ВОГи.

41. Вы можете слышать мяуканье, например, из-за двери стенного шкафа. Мне очень жаль, но животное обречено. Скорее всего, его там заперли вместе с гранатой. Открывать нельзя. Это очень сложный момент, всегда в таких сложных ситуациях хочется оставаться человеком, но...

42. Если вам нужно стрелять из помещения на улицу, то не надо подползать к подоконнику или стоять сбоку от окна. Уйдите вглубь помещения, встаньте на табуретку, закрывшись стеной, и т.п. И не включайте свет – нельзя, не подсвечивайте себя (я уже не говорю о ВУ).

43. Осколки кирпича или бетона, выбитые огнем, имеют свойства лететь на вас. При попадании по глазам... ну, вы поняли.

44. Долго стрелять, не меняя позицию, – плохая идея.

45. Пригибайтесь.

46. Не надо "вычислять снайперов". Не ваша работа, да и знаний вам не хватит. Вокруйте дальше, не обращая внимания.

47. Будьте морально готовы "отработать" гражданских, которые засветили вас (если перспектива не радует, то двигайтесь осторожней).

48. На АК-74 (экземпляр с хорошей кучностью боя) можно прикрутить прицел ПСО от СВД. На дистанциях 500-600 метров у АК-74 и СВД очень близко сопряжены траектории, прицел встанет идеально. Будете стрелять и переносить огонь из-за калибра гораздо быстрее, чем из СВД. Да и тем, кто решит поискать снайпера, вы будете неинтересны.

49. Современные гранаты РГО и РГН взрываются в ПЕРВУЮ ОЧЕРЕДЬ от удара. У них ударный взрыватель стоит, а взрыв через промежуток – это срабатывает сам ликвидатор (на тот случай, если граната упала в рыхлый снег).

50. Никто, даже саперы, не занимаются снятием мин и ВУ. Они тупо подрывают их тротиловой шашкой. Не надо умничать и начинать снимать ВУ.

51. На растяжки нормальные воины ставят секреты, чтобы было не снять по-простому. Так что "перерезать нитку" – плохая идея. Просто пройдите мимо. Это не ваше дело, для этого есть старшие товарищи.

52. При ранениях бывают венозные и артериальные кровотечения. "Лечатся" они по-разному. Но тут важно другое. В горячке боя времени нет. С венозным кровотечением товарищ будет умирать несколько часов, а с артериальным – буквально 10-20 секунд, а дальше – потеря сознания и начинается гипоксия. Так что, чтобы не париться, быстро накладываете артериальный жгут поверх раны (сейчас интерны начнут возмущаться, но такова жизнь, это не гражданка, приходится нарушать) и возвращаетесь в бой. У вашего товарища будет полчаса – час на то, чтобы разобраться самому, ну или это сделаете вы, когда освободитесь.

53. Жгут всегда под рукой! Не в сумке, не в рюкзаке – или намотан на приклад, или в разгрузке под рукой.

54. С собой всегда ДВА жгута! Один вы можете отдать раненому товарищу и через минуту получить пулю в бедренную артерию.

55. Есть такое понятие, как "подавление огнем". Активно поливая врага, зачастую, можно сковать его действия, даже не попадая и не нанося урона живой силе. Особенно вам помогут трассера.

56. Помните, трассера, помимо того, что очень сильно засоряют ствол, они еще и выдают вашу позицию. Так что не злоупотребляйте ими. Да и прицельный огонь ими вести сложно.

57. Оружие нужно чистить каждый день. Особенно нежно в районе дульного тормоза. Если там будет канавка или ямка, то кучность боя сильно упадет.

58. Последние три патрона в магазине лучше забить трассерами. Чтобы пустой магазин не стал для вас неожиданностью. Более того, если вы оставите один патрон в стволе, то вам останется только подстегнуть новый магазин, то есть скорость перезарядки возрастет.

59. Следите за ногами, не ленитесь их мыть. Натрете – и вы уже не воин.

60. Если видите, что по кому-то можно стрелять, это еще не повод стрелять. Если вас не заметили, узнайте у командира, можно ли ввязываться в бой.

61. Если вы кого-то заметили, но вас еще не увидели, не надо резко прыгать в сторону. Периферическое зрение засечет вас мгновенно. Мягко и плавно, не торопясь, сядьте и спокойно займите позицию. Это будет гораздо менее заметно.

62. Помните, досылая патрон в патронник, затвор нужно отпускать резко, чтоб лязгнул. Иначе "зажует".

Твой друг Серега-Художник.

НОВИНКА

Компанія EOS представила новий бойовий модуль R-400S

Компанія Electro Optic Systems Pty Ltd (ASX: EOS) представила новий дистанційно керований модуль озброєння R-400S для багатоцільових автомобілів типу M-ATV.

Нова розробка представляє собою 30-мм гармату ATK M230LF, встановлену в легкому модулі, загальною вагою близько 400 кг.

Сама гармата в новому бойовому модулі – це модифікований варіант гармати, що встановлюється на американських ударних вертольотах Apache. Вона має стрічкове живлення і темп стрільби 200 пострілів на хвилину. В боєкомплект гармати входить також кумулятивний снаряд М-789.

Дальність дії гармати становить 2 км, при цьому снаряд зберігає високі характеристики точності і пробиття. Аналогічний модуль може бути встановлений також на інші багатоцільові шасі типу MRAP.

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

Франція показала колісну БМП VBCI з 40-мм гарматою

Компанія Nexter вперше представляє на своєму стенді колісну бойову машину піхоти VBCI з баштою T40.

Башта, оснащена перспективною 40-мм гарматою 40CTAS розробки CTA International, обрана французькою армією для своєї майбутньої бойової розвідувальної машини JAGUAR і британською армією для програми Scout.

За кілька десятиліть компанія Nexter встановила партнерські стосунки з Об'єднаними Арабськими Еміратами, символізовані укладенням в 1993 році контракту на постачання основного бойового танка Leclerc.

VBCI – колісна (8х8) бойова машина піхоти останнього покоління, розроблена французькими Nexter і Renault Trucks Defense. Зараз VBCI становить кістяк механізованих підрозділів французької армії і замінила гусеничні AMX-10P, які перебували на озброєнні французької армії з 1973 року.

АВІАКАТАСТРОФА

У США розбився винищувач F/A-18D

22 лютого, поблизу населеного пункту Стейтнвілл (штат Джорджія), розбився багатоцільовий палубний винищувач F/A-18D морської піхоти США.

В результаті падіння літака двоє льотчиків отримали незначні поранення і доставлені в медичний центр Південної Джорджії.

Місце аварії літака було оперативно оточене і взято під контроль військовими та місцевою поліцією. На даний момент почалися оперативні дії з пошуку уламків літака і встановлення причин катастрофи. Місцева влада просить населення не наближатися до місця падіння. В результаті аварії літака виникла пожежа, яку довго не вдавалося загасити, у зв'язку з чим були викликані розрахунки пожежників з найближчих населених пунктів.

ЗБРОЯ МАЙБУТНЬОГО

БТР Boxer з лазерною гарматою

Компанія Rheinmetall Defence в Абу-Дабі показала БТР Boxer з лазерною гарматою. Представлений на стенді компанії бронетранспортер Boxer версії HEL оснащений лазерною системою зброї.

На GTK Boxer 8х8 був встановлений 5-10 кВт лазер (Mobile HEL Effector Wheel XX).

Mobile HEL Effector Wheel XX на машині Boxer 8х8 продемонстрував нейтралізацію великокаліберного кулемета на вантажному шасі, ініціювавши підрив патрона в кулеметній стрічці без ризику для стрільця. Установка також успішно виконала завдання щодо знищення БПЛА вертикального зльоту.

Загалом, як зазначають розробники, HEL Boxer може застосовуватися для нейтралізації асиметричних повітряних загроз шляхом нейтралізації оптики, антен і радарів, боєприпасів або енергетичних комплектних систем озброєння, не руйнуючи їх.

БРОНЬОВАНА "ШВИДКА"

Компанія "Ошкош" представляє медичну машину поля бою

Американська компанія Oshkosh Defense LLC (відділення Oshkosh Corporation) на Міжнародній оборонній виставці представляє автомобіль підвищеної прохідності з подовженою колісною базою і посиленим бронезахистом (клас MRAP) для евакуації поранених з поля бою M-ATV EXM (All-Terrain Vehicle Extended Wheel Base Medical).

– Немає важливішої місії, ніж збереження життя і здоров'я солдатів на полі бою, зокрема й військових медиків. Все більше медиків і солдатів страждають від отриманих травм, використовуючи незахищені належним чином машини швидкої допомоги, – говорить виконавчий віце-президент корпорації генерал-майор у відставці Джон Уріас.

"Ошкош Діфенс" створила медичну бронемашину, яка може евакуювати поранених солдатів, перебуваючи під ворожим вогнем. Внутрішній простір машини, окрім медика, командира і водія, дозволяє комфортно розмістити двох поранених на ношах та ще двох сидячих поранених. Разом з тим, корпус можна переобладнати під вимоги, необхідні на конкретний момент.

M-ATV EXM є варіантом сімейства машин M-ATV, яке включає дві моделі – M-ATV Standard і M-ATV Extended. Стандартна модель забезпечує завдання транспортування військ в умовах бездоріжжя для наступальних і оборонних завдань, розширена модель може перевозити більшу кількість солдатів. Нова модель M-ATV EXM забезпечує захист від саморобних вибухових пристроїв, має незалежну систему підвіски, що забезпечує плавність ходу навіть при пересіченій місцевості і убезпечує від пошкоджень складне медичне обладнання.

РОЗРОБКИ

Канадська гвинтівка нового покоління

Канадські Збройні сили представили прототип штурмової гвинтівки наступного покоління, в якій реалізовані найсучасніші технології.

Гвинтівка використовує боєприпаси стандартного калібру 5,56 мм, плюс додаткові 18 мм і гранати 40 мм (заряджаються три снаряди). Вона оснащена стандартною шиною для подачі живлення і приєднання додаткових модулів, таких як електрооптичний приціл і датчики положення. Гвинтівка може отримувати інформацію з командного центру. Прототип розробляли з 2009 року в рамках проекту Soldier Integrated Precision Effects Systems (SIPES). Метою було створення легкої, але потужної гвинтівки, здатної претендувати на роль стандартного озброєння канадських Збройних сил на найближчі кілька десятиліть. Пріоритетом була оптимізація конструкції і зниження загальної ваги.

В результаті загальна вага нової штурмової гвинтівки повинна бути меншою, ніж вага нинішньої стандартної гвинтівки Colt C7 з гранатометом M203. Для реалізації цього задуму конструктори переглянули кожен сталевий компонент конструкції. Інженери впровадили у гвинтівку кулі нової легковагої конструкції і провели дослідження в галузі технологій автоматичного пошуку цілі і наведення. На наступному етапі вони збираються реалізувати підтримку системи наведення в стилі Linux-гвинтівки TrackingPoint. Для вдосконалення ергономіки проведено низку випробувань: солдати працювали зі зброєю під наглядом інженерів з Центру оборонних досліджень і розвитку Канади.

Сторінку підготував Андрій Яцик.

КОСМІЧНА ГАЛУЗЬ

На "Південмаші" долають кризу

17 лютого 2015 року за ініціативою ДКА України відбулася громадська нарада для визначення шляхів подолання кризової ситуації на ДП "ВО "Південний машинобудівний завод ім. О.М.Макарова" за участю народних депутатів України, представників Адміністрації Президента України, Кабінету Міністрів України, центральних органів виконавчої влади, голови Дніпропетровської обласної ради Є.Удода, в.о. першого заступника голови Дніпропетровської ОДА В.Сергєєва, Генерального директора ДП "ВО "Південний машинобудівний завод ім. О.М.Макарова" С.Войта, представників колективу "Південмашу", Генерального конструктора – Генерального директора ДП КБ "Південне ім. М.К.Янгеля" О.Дегтярева, голови Профспілки працівників космічного та загального машинобудування України В.Васильєва, голови Громадської Ради ДКА України Г.Бойка.

Голова ДКА України Олег Уруський відзначив, що кризова ситуація на ДП "ВО "Південний машинобудівний завод ім. О.М.Макарова" виникла з причин тимчасової зупинки робіт за міжнародними проектами "Морський старт" і "Антарес" та припинення замовлень на ракети-носії "Зеніт" від Російської Федерації. Тому ситуація, яка склалася на підприємстві, вимагає комплексного підходу та консолідації зусиль усіх гілок влади. Голова ДКА України окреслив перспективи завантаження підприємства, перш за все, в рамках Загальнодержавної космічної програми України, та іншими вітчизняними замовленнями, та запропонував конкретні заходи ДКА України для термінового фінансового оздоровлення ДП "ВО ПМЗ ім. О.М.Макарова".

Генеральний директор "Південмашу" С.Войт розповів про поточний стан державного підприємства, критичну ситуацію з виплатою заробітної плати працівникам і розрахунками за енергоносії, та запропонував можливі напрями завантаження заводу українськими замовленнями.

Генеральний конструктор – генеральний директор ДП КБ "Південне ім. М.К.Янгеля" О.Дегтярев запропонував як стратегічний шлях виходу з кризи – об'єднання підприємств ДП "КБ "Південне" ім. М.К.Янгеля" та ДП "ВО ПМЗ ім.О.М.Макарова" в єдину організаційну структуру та проведення в подальшому спільної маркетингової, науково-виробничої та господарської діяльності.

Народні депутати України М.Курячий та І.Вінник запевнили, що космічна галузь України має підтримку серед депутатського корпусу та пообіцяли докласти максимум зусиль для термінового розгляду необхідних проектів законодавчих актів у Верховній Раді України.

В результаті багатостороннього обговорення та тривалої дискусії учасники наради дійшли консенсусу в прийнятті конкретних кроків, які в найкоротший термін дадуть змогу вирішити проблеми підприємства з виплати заборгованості з заробітної плати, завантаження потужностей підприємства та забезпечення стабільної роботи заводу у майбутньому. До вирішення проблеми будуть залучені можливості як виконавчих, так і законодавчого органу держави.

MADE IN FRANCE

Відбувся успішний пуск ракети-носія "Вега"

11 лютого 2015 року о 15.40 за київським часом з космодрому Куру у Французькій Гвіані здійснено успішний пуск ракети-носія "Вега" легкого класу з експериментальним багаторазовим космічним кораблем.

Проект, що отримав назву IXV (Intermediate eXperimental Vehicle – Експериментальний корабель проміжного класу), створений Європейським космічним агентством для відпрацювання технологій, які будуть використані при створенні нових космічних апаратів багаторазового використання.

Ракета-носій "Вега" розроблена Європейським космічним агентством спільно з Італійським космічним агентством (ASI).

Маршовий двигун для 4-го ступеня ракети-носія RD-868P розроблений Державним підприємством "Конструкторське бюро "Південне" ім. М.К.Янгеля та виготовлений Державним підприємством "Виробниче об'єднання "Південний машинобудівний завод ім.О.М.Макарова".

Зазначений пуск став четвертим в рамках програми "Вега".

ДОСЛІДЖЕННЯ КОСМОСУ

MAVEN здійснив перше "пірнання" в атмосферу Марса

Орбітальний зонд MAVEN, який прибув на орбіту Червоної планети у вересні минулого року, успішно завершив серію маневрів, спустившись на висоту в 125 кілометрів від поверхні Марса для збору наукової інформації. Про це повідомляє прес-служба Центру польотів НАСА імені Годдарда.

"Під час нормального вивчення атмосфери Марса ми проводимо заміри на висоті приблизно в 150 кілометрів на найнижчій точці і в 6200 кілометрів на найвищій точці від поверхні планети. Під час кампаній "глибинних занурень", ми знижуємо рівень періапсиса (нижньої точки орбіти) на позначку в 125 кілометрів, що дозволяє нам вивчати всю верхню атмосферу Червоної планети", – заявив Брюс Якоскі з університету Колорадо в Боулдері (США), керівник місії MAVEN.

Як пояснює Якоскі, спуск зонда на 25 кілометрів, відносно невелику відстань, вивів його в щільні шари атмосфери Марса, тиск в яких приблизно в 10 разів вищий, ніж у тій її частині, через яку зазвичай пролітає MAVEN. Перший п'ятиденний вояж в цю зону, який розпочався 10 лютого і закінчився 18 лютого, дозволив вченим зібрати дані про потоки повітря між нижньою і верхньою частиною атмосфери Червоної планети.

Подібний маневр досить не безпечний для космічного апарата, адже на цій висоті на нього починає діяти тертя, що виникає в результаті зіткнення MAVEN з молекулами розрідженої марсіанської атмосфери. З цієї причини Якоскі і його колеги обмежилися досить скромним "пірнанням" на 25 кілометрів, не бажаючи піддавати апарат значному ризику. У наступні сесії "глибоких занурень" MAVEN може опуститися і нижче.

Дані, зібрані під час цього "пірнання", будуть оброблені в найближчі тижні. Як очікують вчені, вони допоможуть їм з'ясувати, чому Марс, що спочатку володів щільною атмосферою і рідкими океанами, позбувся і того, й іншого і став млявою пустелею, пише РІА "Новости".

MADE IN RUSSIA

Російський супутник "Вернов" не працює два місяці

Фахівці все ще намагаються відновити втрачений в кінці минулого року зв'язок з російським науковим супутником "Вернов".

Поки їх зусилля не дали результату, як повідомив директор НДІ ядерної фізики (НДІЯФ) МГУ, науковий керівник проекту Михайло Панасюк.

"Із супутником є деякі проблеми, але робота ведеться. Зараз ми інформацію з нього не отримуємо, але надія не втрачена. Фахівці намагаються за допомогою різного роду команд відновити працездатність супутника", – сказав Панасюк, виступаючи на конференції "Фізика плазми в Сонячній системі" в Москві.

В ОСТАННІЙ ПОЛІТ

Європейці звели з орбіти ATV

Європейське космічне агентство (ESA) заявило, що зведено з орбіти і спалено в щільних шарах атмосфери останній європейський вантажний космічний корабель, призначений для доставки припасів і обладнання на Міжнародну космічну станцію, успішно завершивши таким чином цю семирічну серію.

Остання з п'яти автоматизованих космічних вантажівок, які ESA обіцяло надати всім бажаючим для очолюваного американцями проекту МКС, що отримав назву "Жорж Леметр", згоріла при зануренні в земну атмосферу. Про це розповіли сказали представники агентства.

Космічний корабель відокремився від МКС 21 лютого, завершивши свою шестимісячну місію з доставки води, їжі та інших життєво важливих вантажів екіпажу станції.

Європейські космічні вантажівки Automated Transfer Vehicles (ATVs), які становили приблизно 11 метрів в довжину і важили при запуску близько 20 тонн, дозволили ESA випробувати в дії ряд інноваційних технологій.

Після запуску в космос ця капсула продовжувала свій шлях до МКС, використовуючи навігацію по світлу зірок, і пристиковувалася до станції автоматично.

Протягом усього часу перебування капсули ATV на МКС ці космічні апарати використовувалися як склади і житлові відсіки, а їх бортові двигуни малої тяги дозволяли коректувати висоту знаходження МКС над поверхнею Землі. Це періодично доводиться робити, оскільки станція знаходиться на досить низькій орбіті і перебуває в постійному контакті з деякою кількістю молекул земної атмосфери, що гальмують її рух.

У свою останню подорож після закінчення місії капсули серії ATV відправлялися наповнені побутовими відходами та іншим сміттям.

ЕКОНОМ-КЛАС

Наступні супутники не отримають радіолокаційних комплексів

Корпорація "ВНІІЕМ" відмовилася від використання в гідрометеорологічних космічних апаратах серії "Метеор" радіолокаційного комплексу "Северянин-М".

Запуск наступного космічного апарата серії "Метеор" – "Метеор-М" номер 2-1 – планується на грудень 2015 року, "Метеор-М" номер 2-2 – наприкінці 2016 року.

Раніше повідомлялося, що на апараті "Метеор-М" номер 1, запущеному 17 вересня 2009, який працював до 1 жовтня 2014 року, бортовий радіолокаційний комплекс "Северянин-М" практично весь час знаходився в неробочому стані. Це сталося через нештатне розкриття антени радіолокатора бічного огляду комплексу.

Апаратуру "Северянин-М" розробив і виготовив НДІ точних приладів, який входить в "Російські космічні системи".

Самі космічні апарати серії "Метеор" виробляються ВНІІЕМ за замовленням "Роскосмоса" і "Росгідромету".

У російському орбітальному угрупованні знаходиться також "Метеор-М" номер 2, запущений з космодрому Байконур 8 липня 2014 р. Даних про роботу апаратури "Северянин-М" на ньому немає.

"Северянин-М" призначений для сканування поверхні Землі в радіодіапазоні з метою забезпечення безпеки мореплавання, дослідження льодового покриву, моніторингу повеней, гідрометеорологічного забезпечення сільськогосподарського виробництва.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

2 – 8 березня

2 березня 1949 р. *відбувся перший в історії безпосадковий переліт навколо світу. Бомбардувальник Boeing B-50A Superfortress (Lucky Lady II), злетівши з авіабази Carswell AFB (Техас), приземлився там же через 94 години 1 хвилину, зробивши за увесь час перельоту 4 дозаправки в повітрі.*

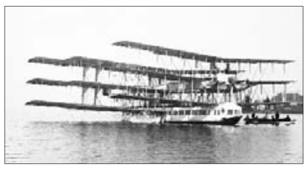
2 березня 1955 р. *здійснив перший політ винищувач-перехоплювач Dassault "Super Mystere B-1".*

2 березня 1969 р. *відбувся перший політ англо-французького надзвукового пасажирського літака "Concorde".*

3 березня 1915 р. *у США засновано Національний консультативний комітет з аеронавтики.*

3 березня 1945 р. *відбувся перший політ винищувача І-250 (МіГ-13) конструкції ОКБ А.І.Мікояна.*

3 березня 2005 р. *американський мільйонер Стів Фоссет встановив світовий рекорд дальності одиночного безпосадкового польоту без дозаправки. Рекордний політ дальністю 36898 км на літаку Globalflyer-311 тривав близько 67 годин.*

4 березня 1920 р. *відбувся політ першого 100-місного італійського літака Caproni CA-60.*

4 березня 1949 р. *гідроплан Caroline Mars під час польоту з Сан-Дієго в Сан-Франциско підняв у повітря 269 осіб, встановивши новий світовий рекорд вантажопідйомності.*

5 березня 1936 р. *відбувся перший політ британського винищувача Supermarine Spitfire – одного з кращих винищувачів Другої світової війни.*

5 березня 1943 р. *здійснив перший політ перший британський реактивний винищувач Gloster G.41 "Meteor", єдиний реактивний літак союзників, що брав участь у Другій світовій війні.*

6 березня 1951 р. *відбувся перший політ двофюзеляжного експериментального французького літака Fouga CM.88-R Gemeaux I.*

7 березня 1953 р. *здійснив перший політ реактивний штурмовик Іл-40.*

7 березня 1960 р. *створено перший загін космонавтів – "Гагарінський набір".*

7 березня 1985 р. *відбувся перший політ навчально-бойового літака Су-27УБ.*

8 березня 1910 р. *француженка баронеса Еліза Леонтіна Дерош стала першою дипломованою льотчицею.*

8 березня 1938 р. *відбувся перший політ прототипу легкого французького винищувача Caudron CR.714 Cyclone.*

8 березня 1950 р. *Климент Ворошилов першим з радянських офіційних осіб оголосив про існування в СРСР атомної бомби.*

ЗАБУТІ ІМЕНА

Солдат Свободи

Ім'я військового інженера, волонтера й борця за свободу Михайла Скибицького широкому загалу не відоме, хоча він був насправді непересічною постаттю, що залишила слід не лише в українській, а й у світовій історії.

На жаль, чимало відомих імен видатних українців історіографією сусідніх країн, під пануванням яких в ті чи інші часи були певні території етнічних українських земель, приписуються саме цим націям – росіянам, полякам, литовцям, угорцям, австрійцям тощо. Так, наприклад, як Миколу Гоголя росіяни щиро вважають російським письменником, попри те, що він був українцем на всі сто, так і з багатьма іншими відомими та забутими іменами. Ще важче – з останніми. Ім'я Михайла Карловича Скибицького важко знайти у вітчизняній літературі та історіографії. Деякі російські джерела стисло згадують його, як "російського офіцера й волонтера", на підставі того, що на той час Поділля, рідний край Михайла Скибицького, перебувало у складі Російської імперії, а сам він закінчив військове училище у Санкт-Петербурзі. Втім, звичайно, ця людина була до мозку кісток українцем – справжнім, таким, що завжди прагнув свободи й справедливості, був відважним і завзятим! До того ж, російська імперська влада зрештою й убила його. Його – того, хто допомагав здобувати свободу поневоленим народам Латинської Америки у рядах революціонерів видатного Симона Болівара, був одним із організаторів колумбійської повстанської армії та автором проекту Панамського каналу!

Михайло Скибицький (1793-1847) народився у сім'ї бідного шляхтича у селі Корчівка Старокостянтинівського повіту Волині (нині – Красилівського району Хмельницької області). Закінчивши Петербурзьке інженерне училище, він став військовим інженером та до 1823 року служив у столиці Російської імперії. Та молода бунтарська душа українця шукала свободи й прагнула дій, і ось він відправляється до Південної Америки, де на той час тривала визвольна війна за незалежність від іспанських колонізаторів.

Протягом восьми місяців через Швецію і Англію молодий офіцер діставався на південноамериканський континент, і ось у 1824 році він прибув на місце й одразу ж вступив волонтером у званні поручика в армію Симона Болівара.

Вже у грудні того ж року поручик Скибицький прославив своє ім'я під час рішучої битви визвольної війни – битви під Аякучо. Аякучо – це місто у Перу, країні, яка залишалася на той час останнім оплотом іспанського панування на американському континенті. Особливо з числа командирів частин та підрозділів визвольної армії на полі бою відзначився саме поручик Михайло Скибицький, і його не міг не помітити легендарний генерал Симон Болівар, лідер визвольної війни. Він особисто нагородив героя орденом "Бусто де Лібертадор" та наблизив до себе, гідно оцінивши хоробрість, мужність, відвагу, героїзм та широкий світогляд молодого українця. Так поручик став офіцером штабу визвольної армії, а трохи згодом – справжнім соратником та найближчим помічником Болівара. Генерал доручив українцеві керувати будівництвом фортифікаційних споруд, а також вести переговори з противником – бунтівними генералами, яких потрібно було схилити до приєднання до лав визвольної армії. Так розпочалося стрімке кар'єрне зростання офіцера-українця: у жовтні 1826 року поручик Скибицький став капітаном колумбійської армії, у жовтні 1827-го – майором, а вже у 1830 році – інженер-полковником визвольної армії Федеративної Республіки Велика Колумбія. Полковник Скибицький удосконалив діяльність Генерального штабу і став, по суті, одним із організаторів колумбійської армії.

Крім того, Михайло Карлович, цей блискучий і талановитий інженер, працював над проектом судноплавного каналу, який мав поєднати два океани, Тихий і Атлантичний. Пізніше його ідею втілили під час будівництва Панамського каналу.

У 1830 році, після смерті генерала Симона Болівара, полковник Михайло Скибицький увійшов у близьке оточення першого президента Венесуели Хосе Антоніо Паеса. Проживаючи у цій країні, українець побудував у венесуельському порту Маракайбо віллу "Україна" – минуло вже 185 років, а це – й до сьогодні діючий готель "Україна"!

Ставши ад'ютантом президента, Михайло Карлович допоміг йому написати мемуари, а в 1831 році за дорученням Паеса відплив до Франції, аби у Парижі надрукувати цю працю.

У Європі Михайло Скибицький зустрів багатьох земляків – українських та польських революціонерів-емігрантів. Бажаючи дізнатися про долю своєї сім'ї, через них він домовився про зустріч із сестрою та в 1835 році прибув до Галичини. Але у Львові австрійські жандарми схопили українця й передали російській "охранці".

Зважаючи на те, що колишній російський офіцер, цей бунтівник-українець став революціонером у далекій Америці, а будь-яка революція для російського самодержавства була смертним гріхом, його було вирішено предметно покарати. На стіл імператора Миколи І лягла доповідна шефа жандармерії генерала А.Х.Бенкендорфа. Історія зберегла її з резолюцією самодержця: "Михайла Скибецького допитати, чи дійсно він служив у колумбійських революційних військах, та вислати його до Вятки".

Протягом десяти років українець мешкав під прицільним наглядом поліції у Вятці, важко захворів за цей час. Після тривалого листування з Петербургом, отримав дозвіл повернутися для продовження відбуття покарання до родового маєтку в селі Великий Кут Таращанського повіту під Києвом.

У маєтку Солдат Свободи також знаходився під пильним оком поліції. Проте із таким становищем він більше миритися на міг. Роздобувши фальшивий паспорт, офіцер втік. Але невдовзі в Летичеві він був заарештований и кинутий до Старокостянтинівської в'язниці, де й передчасно пішов із життя за гратами.

Михайло Скибицький прожив недовге життя – лише 53 роки. Зате це були півстоліття насправді яскравого, насиченого подіями життя справжнього сина волелюбного українського народу.

ІМЕННІ ЛІТАКИ

Літак для льотчика-балтійця Клименка

Цей літак був побудований на кошти, зібрані фондом підтримки Червоної армії, та переданий адресно – льотчику-балтійцю українцю Михайлу Клименку, який на той час вже був удостоєний найвищої урядової нагороди – медалі "Золота Зірка".

Михайло Клименко – з переселених українців: він народився й виріс в Оренбурзькій області, на хуторі П'ятибратський. Після закінчення середньої школи працював у батьківському господарстві, а згодом, у 1928 році, був призваний до лав Червоної армії. У 1930 році закінчив Ленінградську військово-теоретичну школу ВПС, а згодом – Луганську військову авіаційну школу пілотів. Ще через рік був звільнений у запас та до 1941 року працював льотчиком-інструктором у Цивільному повітряному флоті.

На фронтах Великої Вітчизняної війни – з липня 1941 року. Командир ланки 57-го штурмового авіаційного полку 8-ї бомбардувальної авіаційної бригади ВПС Червонопрапорного Балтійського флоту старший лейтенант Михайло Клименко до кінця 1941 року виконав 52 успішних бойових вильоти. У групі він знищив та вивів із ладу 34 ворожі танки, 30 зенітних гармат, 12 бронемашин, 104 автомашини та багато іншої техніки й живої сили противника. Крім того, на бойовому рахунку льотчика-балтійця – особисто потоплений німецький підводний човен.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 14 липня 1942 року за зразкове виконання бойових завдань командування на фронті боротьби з німецько-фашистськими загарбниками та проявлені при цьому мужність та героїзм старшому лейтенантові Клименку Михайлу Гавриловичу було присвоєно звання Героя Радянського Союзу із врученням медалі "Золота Зірка" та ордена Леніна.

Воював безстрашний льотчик на іменному літаку. Демобілізувався після Перемоги у званні "майор".

Олексій Тригуб. "Крила України".

Армійці здобули право на участь у чемпіонаті світу

За результатами чемпіонату України з шорт-треку в Харкові троє спортсменів Центрального спортивного клубу Збройних Сил України здобули право на участь у чемпіонаті світу. Загалом армійські спортсмени виборoли 10 медалей – 5 золотих, 4 срібних та 1 бронзову.

Планується, що на чемпіонат світу вирушать працівники Збройних Сил України Олена Корінчук, Софія Власова та Сергій Ліфіренко.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Українці перемогли на турнірі в Лодзі

У польському місті Лодзь сім українських легкоатлетів брали участь у традиційних міжнародних змаганнях Pedro's Cup. Трьом з них вдалося увійти в своїх видах в трійку кращих, а Ганна Плотіцина ще й показала третій результат сезону в Європі.

У бігу на 60 метрів з бар'єрами у жінок у фіналі змагалися дві українки, і обидві виступили на рівні своїх кращих результатів. Вінничанка Олена Яновська стала четвертою, встановивши свій особистий рекорд – 8,16. А перемогу впевнено святкувала харків'янка Анна Плотіцина з часом 8,01, на дев'ять сотих випередивши найближчу суперницю Андреа Іванчевіч з Хорватії. Однак ще швидше Анна пробігла в кваліфікації, яку виграла з третім результатом сезону в Європі і п'ятим у світі – 7,99.

Не менш вдало виступили українки на гладкій 60-метрівці. Трійка призерів у фіналі показала однаковий час – 7,22. Фотофініш поставив Олеся Повха на перше місце, Івет Лалова (Болгарія) – на друге, харків'янку Наталю Погребняк – на третє. У спринтерському бар'єрному бігу Сергій Копанайко показав дев'ятий час (7,84), Олександр Корчмід у стрибках з жердиною став п'ятим (5.55), а Оксана Окунєва в стрибках у висоту посіла четверте місце (1.90).

РЕЙТИНГ

"Шахтар" і "Динамо" потрапили в 20-ку кращих клубів Європи

Гранди української Прем'єр-ліги змогли потрапити в топ-20 клубів, чиї вихованці грають у кращих дивізіонах тієї чи іншої країни Європи.

Так, згідно з рейтингом авторитетного дослідницького центру CIES, "Шахтар" посів п'яте місце з 50-ма вихованцями. Тим часом, "Динамо" займає 12-у позицію з 44-ма вихованцями.

Кращим же є голландський "Аякс" (77 вихованців), тоді як на другій сходинці йде сербський "Партизан" (74 футболісти). Далі йдуть "Барселона" (57 гравців) і загребське "Динамо" (50 виконавців).

Серед решти українських клубів у сотню потрапили запорізький "Металург" (24 вихованці і 70-е місце) і "Дніпро" (21 гравець і 100-а позиція).

ПЕРЕМОЖНІ СТАРТИ

Надія українського тенісу

У друге коло турніру ATP Abierto Mexicano Telcel, що проходить в Акапулько (Мексика), вийшов Олександр Долгополов. 26-річний українець, посіяний під п'ятим номером, здобув перемогу в трьох сетах над 69-м номером світового рейтингу 27-річним австралійцем Самуелем Гротом.

Для перемоги з рахунком 6:3, 4:6, 6:0 українцеві знадобилася 1 година і 23 хвилини. Це вже друга перемога українця у двох зустрічах з Гротом. У другому колі суперником Долгополова стане переможець матчу Робін Хасе (Нідерланди) – Андреас Хайдер-Маурер (Австрія).

Порадувала також шанувальників тенісу 27-а ракетка світу – 20-річна українка Еліна Світоліна. В Досі (Катар) на турнірі WTA Qatar Total Open з призовим фондом $ 731.000 Світоліна вийшла до другого кола, зламавши в трьох сетах опір своєї ровесниці з Росії Дар'ї Гаврилової, що займає в рейтингу WTA 112-е місце, з рахунком 6:4, 7:5 , 6:2. Тенісистки грали 2 години 35 хвилин. Світоліна зробила шість брейків і втратила п'ять своїх подач. Еліна один раз подала навиліт і чотири рази помилилася на подачі проти двох ейсів і трьох подвійних помилок у росіянки. Між собою спортсменки грали вперше. Наступною суперницею Світоліної буде білоруска Вікторія Азаренко (WC), яка розгромила чинну чемпіонку турніру німкеню Анжеліку Кербер (8) – 6:0, 6:3.

Ще один наш співвітчизник Сергій Стаховський стартував з перемоги у Дубаї (ОАЕ) на турнірі ATP Dubai Duty Free Tennis Championships з призовим фондом $ 2,082,605. У матчі першого кола Стаховський стартував з перемоги над своїм ровесником з Чехії Лукашем Росол з рахунком 4:6, 6:1, 6:4. Стаховський виграв три гейми на прийомі і програв один на своїй подачі. На його рахунку – шість ейсів і дві подвійні помилки. Росол два рази подав навиліт і сім разів помилився на подачі. Тепер рахунок їх особистих зустрічей став 2:0 на користь українця. За вихід до чвертьфіналу змагань Стаховський поперечається з 65-ю ракеткою світу – 28-річним Денисом Істоміним з Узбекистану, який днем раніше вибив з боротьби Ернеста Гулбіса з Латвії, посіяного під п'ятим номером – 7:5, 6:2.

САНКЦІЇ В ДІЇ

Який спорт, коли вітер гуляє в бюджеті

Уряд РФ в черговий раз натякнув про те, що чемпіонат світу з футболу 2018 їм не по кишені, і скоротив місткість стадіонів в Калінінграді та Єкатеринбурзі, а також зменшив кількість тренувальних майданчиків.

За новою постановою, змінюється місткість стадіонів, які будуть побудовані до чемпіонату в Калінінграді та Єкатеринбурзі, з 45 тис. до 35 тис. глядацьких місць.

Окрім цього, з нової програми виключені 10 тренувальних майданчиків, а тренувальний майданчик в Нижньому Новгороді замінено на тренувальний майданчик в Ростові-на-Дону.

Нагадаємо, що місяць тому організатори чемпіонату світу з футболу-2018, уже жалілися на нестачу фінансів.

Міністр спорту РФ Віталій Мутко, який є головою оргкомітету, заявив про дефіцит бюджету на 2015 рік. Для проведення заходів в рамках підготовки до чемпіонату відомству необхідні додаткові кошти, джерела яких поки не визначені.

– Бюджет на 2015 рік був затверджений. Рік буде напруженій. Ті прохання, які є в оргкомітету, бюджет через ситуацію в країні не може поки задовольнити. Будемо намагатися залучати якісь пожертви від приватних і державних компаній. Є певний дефіцит. Хочеться провести на гарному рівні жеребкування – це головний захід 2015 року, – жалівся Мутко.

В естонському містечку Тарту відбувся традиційний Міжнародний турнір з художньої гімнастики "MissValentine-2015". Переможницею турніру стала чемпіонка світу-2013 українка Ганна Різатдінова.

ХУДОЖНЯ ГІМНАСТИКА

Різатдінова – переможниця турніру "MissValentine-2015"

Анна з солідною перевагою здобула перемогу в багатоборстві за підсумками та вийшла в три фінали (обруч, м'яч, стрічка). Лише осічка у фінальній вправі з булавами не дозволила Ганні стати абсолютною переможницею змагань.

Медалі у всіх дисциплінах, включаючи золото у фіналі з булавами, у представниці Азербайджану Марини Дурунди. Решту 5 медалей забрали українки Елеонора Романова і Вікторія Мазур.

Сторінку підготував Владислав Дем'яненко.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

Головний редактор **М. ПОПЛАВСЬКИЙ**
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Урецій.
Тир. 9175 Зам. № 152207.
Перший редактор Сергій Свенцицький

ПРОБА ПЕРА

“І знову в наші двері постукала війна…”

Ця поетеса є працівником Збройних Сил України, вона – співробітник 52-го гарнізонного Будинку офіцерів, що знаходиться в Озерному, на Житомирщині. Ірина Стрижкова народилася у Бердичеві в сім'ї військовослужбовця. Зростала та проходила “бойовий шлях” разом із батьками від Бердичева до Камчатки. Заміж жінка вийшла також за військового – її чоловік, майор запасу Валерій Стрижков, закінчив військову службу в Озерному на посаді начальника автомобільної служби арсеналу ракетного озброєння та боєприпасів.

В Озерненському гарнізоні подружжя Стрижкових мешкає з 1981 року – відтоді, як глава сім'ї був призначений на свою тодішню посаду. Удвох вони виховали доньку Аліну, яка вже доросла.

Свій трудовий шлях Ірина Іванівна розпочала молодою вчителькою в Озерненській школі, потім працювала вихователем в дитячому садочку, згодом – завідувачем бібліотеки в арсеналі, де служив чоловік. Коли ця військова частина була розформована, жінка прийшла до колективу 52-го гарнізонного Будинку офіцерів і відразу – до складу колективу літературно-пропагандистської агітаційної групи 52-го ГБО. З вересня 2014 року працює на посаді інструктора культурно-просвітньої установи 52-го ГБО. А ще Ірина Стрижкова з дитинства пише вірші, із якими ми сьогодні вирішили познайомити наших читачів.

***

Земля винищує своїх героїв,
Їх чесність, мужність, красу одностроїв…
Вклоняємось низько ми вам до землі,
Що небо безхмарним для нас зберегли!

Кодекс честі для вас – не слова,
Це – життя нелегке та буденне,
І козацькая слава жива –
Надихає вона й сьогодення.

Нелегка ваша праця почесна –
Бережете ви мир на землі.
І хоча ця стежина є хресна,
Ви її крізь життя провели.

Підростають сини, йдуть дорогами вашими,
Зірочки лейтенантські на погонах зорять.
На терези поставлені вірності важелі,
Ваші діти, як ви, на роботі “горять”.

Хай для вас оберегом стане наше кохання!
Повертайтесь в оселі, вас зустрінем теплом!
Разом з друзями радість розділим жадану
І піднімемо келихи за святковим столом!

***

Молюсь за тебе, Україно,
Молюся за твоїх синів,
Що від чужої зброї гинуть,
Свої домівки полишив.

Болить душа і крає серце
Крик українських матерів –
Дітей народжують для щастя,
Любові, а не для боїв…

І знову проростають мальви
Із крові наших хлопчаків,
Що не повернуться живими
Додому, до сім'ї, батьків…

Молюсь за вас, Вкраїни діти,
Хай допоможуть небеса
Мир в нашим домі відродити…
Бувають же на світі чудеса!

***

І знову в наші двері постукала війна.
“Брати” так звані старші у морока в полоні,
А скроні наших хлопців вкриває сивина,
І міцно АКС-и їх стискують долоні.

Із маминим ім'ям, з молитвою в устах
Двадцятилітні боронять країну,
А “братні” літаки мов ворони кружать
І “Гради” й танки б'ють в юнацькі спини.

Стратеги, схаменіться! Згадайте, хто ви є –
Не боги, ні, звичайні люди!
Погляньте в очі тих, хто вас не визнає
Та зупиніться, бо проклянуть усюди.

Беззбройні, з бойовим знаменом,
Із Богом в серці, з гімном і … рушій!
Як славні козаки колись, скочивши у стремена,
Ідуть на ворога за покликом душі.

Не ради нагород, а за свободу й волю,
За пісню материнську, за батьківський поріг,
За мирне синє небо та за щасливу долю,
За усмішки коханих й дітей веселий сміх.

***

Станьте, соколи, орлами,
Не дайте Україну пошматать.
Але не відлітайте з журавлями,
Щоб нам тужливих пісень не співать.

Щоби косей не рвала сива мати,
Не проклинала жінка долю злу,
Ви бережіть життя своє, солдати,
Не підставляйте серце ворогу!

Ми віримо: повернетесь живими,
Країна рідна молиться за вас.
Нехай вам оберегами міцними
Любов і Віра будуть повсякчас!

Ірина Стрижкова. смт.Озерне.

ПЕРЕДПЛАТА

Крила України

Видання можна передплатити у відділеннях зв'язку. У каталозі видань України на 2015 рік передплатний

індекс – 22242 на сторінці 49

Оплата здійснюється платіжним дорученням (для колективних передплатників) та поштовим переказом (для індивідуальних передплатників).

Вартість передплати на 2015 рік:

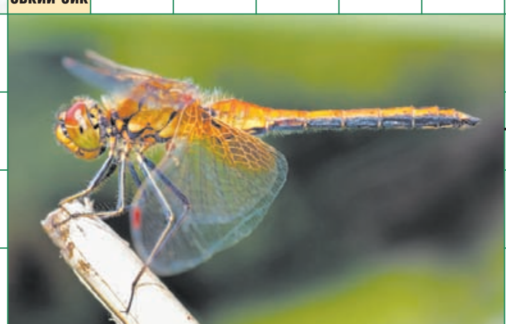
172 грн 00 коп. – *на 1 рік;* 43 грн 00 коп. – *на 3 міс.;*
86 грн 00 коп. – *на 6 міс.;* 14 грн 36 коп. – *на 1 міс.*

Вартість одного примірника – 3 грн 60 коп.

ПЕРЕДПЛАТА

														Галицький князь					Тропічна пальма				Багаторічний морський лід
								Давньоримська монета	Марка літака		Частина шасі автомобіля	Британський актор	Пустеля в Азії		Правильний шестикутник	Герой О.Дюма		Східна настільна гра		Вулкан на Сицилії			
															Колишня назва Ефіопії	Самохідний міномет					Ритмічний рух у танці		Гостроверха гірська вершина
						Черевики на дерев'яній підошві		Внутрішня частина живота							Музичний інструмент								
																Тилова військова колона		Марка пістолета			Самохідна гармата	Мусульман. аристократ в Індії	Видатний італійський скрипаль
	Столиця Мадагаскару		Техобслуговування	Вид парадного погону										Ім'я Мопассана	Спортивно-прогулянковий човен						Старовинний іспанський танець		Шеф
													Радянський важкий танк		Вид ручної зброї		Заложник	Символ гетьманської влади		Велика отруйна змія			
												Великий американський бик							Жіночий хутряний виріб				Французький письменник
			Любитель	Американський письменник					Арабське ім'я	Зерносховище									Корисна рослина				
	Австралійський страус		Англійський письменник							Туркменський вовкодав									Міра земельної площі				
	Міфологічна тварина		Держава в Європі							Трамвай з кінною тягою												Погонич оленів та собак на Півночі	Марка автомобіля
	Місто у Франції		Англійський письменник			Вітчизняний авіаційний виш																	Інертний газ
				Перша радянська вантажівка		Одне з туркменських племен				Місто в Польщі													
	Нота	Міжнародна організація		Вирва		Марка літака				Титул монарха на Сході		Сенегальський футболіст	Річка у В'єтнамі	Бог Сонця у давніх єгиптян		Густий пушок на тканині							
							Столиця Республіки Хакасія	Група індіанських племен	Столиця В'єтнаму	Ароматична смола						Жіноче ім'я							
		Річка у Франції	Чоловіче ім'я		Місто в Україні				Штат у США														